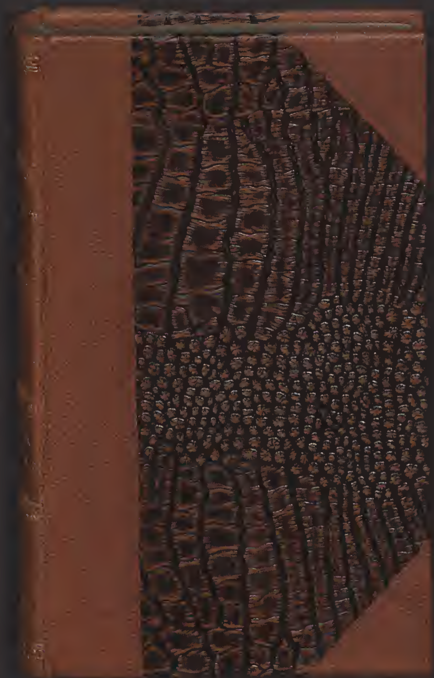

Agnars Konungs ÆVI Hroars Sonar.

Í Lióod sett
af
Sal.
Arna Bødvarssyne,
og
útgiefinn eptir
Hanns eiginn handar Rite.

Prentud á Hrappsey,
í því nýa Konúngl. privilegerada Bók-
þryckerie, af Gudmunde Olafssyne
1777.

Prologus Ius.

Nú skal brióta Bislinds Rann, Beslu æsir glóda, og heim slitia Øl þadann, allda Sonum Bióda.

Kraptar ørvast innra hier, alldid skierpist minni, þrutnar hitt sem ytra er, eins og krefur sinne.

Ver med hveiti þirnirs Horn, Þiohans tínt er nafni, malar Fenia mønnum korn, margt er hast fyrir stafni.

Heimdalls þegnar Helrunir, Hropta mavgurs rista, Tirs í krapti tilbúnir, Tønnum samann gnista.

Hristast Jøclar hrína Trøll, hrædslann qvelur Alfa, og um Nifllheims vaga vøll, verur myrkra siálfar.

Alla byrgir Arvaks møn, æda skridur úr klettum, Balldurs módir grettir grøn, gis upp molld í slettum.

Drynur mar vid Dáins ból, drattar Bessi úr hídi, Bruni fialla byrgir sól, brotna knerir á vídi.

Søst úr gimu slana Biørg, Freydir úr Búlldu hvopti, Odæminn

 þar

þar æsast mørg, øll eru járn á lopti.
Samt skal ecki sinni ókátt, saungva þocknast Vølum, ádurenn Garmur geyiar hátt, Gnípu fyrir Sølum.
Heriafavdurs hella á kier, Hvítbergs løg í Ranne, ecki veitir ervidt mier, Endurnyudum manne.
Losun mín sem fyrre friáls, fær i því ad standa, Gøfugum Reinir ellda áls, Odar smídi vanda.
Hvøriu rigner Hárs á mey, um hrioftruga sinna reita, lítid slíta lær eg ei, liódinn hønum veita.
Flest mier þætti falla i hag, fluttur úr heliar gini, ef ieg kynni yrkia Brag, af AGNARI HROARS SYNI.

Cap. I:um.

Agnars Søgu upphafs von, álítum med gledi, Helgi Kóngur Halfdans son, haudri Dana riedi.
Atti Barma Hroar hiet, Hirdir nefndur Veiga, Erfdahlut sier líka liet Lausagótz ad eiga.
Baug feck Hroar besta þíng, Bóle orma Ríkur, hann þó liti Heimenn kríng, hittist alldrei Slíkur.

Gieck ad Erfdum Glodfagur, gamlar Bækur sanna, átte **Skiolldur Odins** Bur, af eignum Trojæ manna.

Sistir áttu **Signi** hiet, Sióle Dana og **Hroar**, **Sæfari** med frænings flet, feck lund Ellda Sioar.

Sá var Hraustur Herra og Jall, **Holsetu** i Lande, hafdè Rikiss Rád um Hiall, Rauf finns leifar Brande.

Attu Ridia **Hrokur** hiet, Hrugadi glæsers bare, hanns ad aungvu gódu giet, gamall dó **Sæfari**.

Erfdar krafdi **Helga** hier, **Hrokur** máled vandar, modurfavdur munn epter, mun eg til Rikiss standa.

Fáe eg besta fíngur men, sem filgt hefur Ætt Skiolldúnga, þá skal mier þad líka lien, og lietta af þickiu drúnga.

Odda spiller affsvar feck, audsins nióta besta, i bistu skapi burtu gieck, bad fyrir Gram hid vesta.

Erindisslokum allt i frá, Innte módur sinne, ecke latte Audargná, ad þau legde i minne.

Hroar qvadde **Helga** Gram, hlífrar skildu góder, gautur Brandz i

 hilldar

hilldar ham, hiellt á meita Slóder.
Med folkid margt og 15 Skip, fór úr Dana vellde, Húsa Trøll med hardann Svip, hvosta i Seglinn belgdi.
Knerir striúka um Strauma Krá, Stefnings glansa bolinn, Reidinn saung enn Rúmdu þá, Rámúlar og hiólinn.
J nordaustur Nødrum hlies, Riótar beittu Skiallda, ad Biarmalandi um fiska fles, fram̃ um ægenn Kallda.
Tóku hofn vid Herians mey, hlinir á Voge Ríta, 20 vid festar fley, feingu þar ad líta.
Hroar spurde hvorier þar, hefde Skip um Ráda, aftur á móti einn gaf svar, Ongra geimir dáda.
Hier Landvarnar hittir menn Hilmirs Biarma Jardar þien skulum hann sagde fenn, sokner veita harda.
Jeg hefe hlotid **Hardverks** nafn, **Haki** er fæstra nóti hlíri minn þeim hraustum jafn, **Hroar** sagdi á móti.
Síst mun hræda finnu grund, Sókn á læge Branda, Ongvann leit um æfi Stund, Oheimlegri fianda.

Hvor er ſá med Hefti Sax, i heiftar ordum lafdi, Hroar greinde heitid ſtrax, hönum er þeſſa krafdi.

Haki mællte hrakord leid, hliótum þier ad giallda, Berſerker um Blágóms Heid, ad Briótum lögdu Skiallda.

Hveſti ad Eli hrotta þá, hremſur flugu af megne, ſem fannkoma-folldu á, og fiolde dropa i Regne.

Vorduſt Danir heiftar Her, Hlinir fiellu ſpióta, Hroar af öllum hreyſte ber, hrííſlu veifar Klóta.

Glumde hior i Brinium blá, beltade Straumur unda hid Tröllaukna fiell nú frá, fólk á golltum Sunda.

Skollvallds ellde Skiölldúngs Din, Skarte fyrdir Biarma, Búkar fiellu i Búru Gin, blódnga hafde Arma.

Sier nú Hroar ſoddann þá, Sokn ad litlu bæter, Drekann Barma ód uppá, og Hardverki mæter.

Sá var Dólgur bíſna blár, búenn galldra liſtum, hann var 8 álna hár, uppá hauſs frá Riſtum.

Reidde Stióma Ram efldur, Rúnur ölldu glóda, átte Skiölldur

Od=

Odins Bur, ádur Brandinn góda.

Risann giorde Reidur slá, Raud-
um unda varge, Raudann bítur eckert
á, Eins og Sníste i Biarge.

Bláar Reidde Skielmir Sk..m,
Skióma ..ur Brægi, Brá sier undann
beitti m málm, Bitinn tók vid læge.

Fost vard Egg i ..ern vid, frægur
Kilfu reidde, hlióp i lost med hermans
sid, hogg á vánganum greidde.

Folinn þar á þili.. datt, þrotinn
giordist unda, Lidid tók ad fara hratt,
fáer eftir standa.

Haki dargann hlíra leit, Hro...
til nam leggia, ..rt af skylldi Brandur-
enn beit, blánkar á Teininu eggia.

Aftur reiddi Egg ad þrict, álmur
hrifgar fiáde, Hiorenn tók af Haka
fót, hann so falla nide.

Hier næst sneiddi haus af glóp,
hrapadur gieter Branda, Sídann æpte
Sigur Op, Svifte af Ele Randa.

Fáer dólgar flydu á Land, fældust
Hiedins Svanna, Vanir slídrs beittann
Brand, og bundu um Sárinn Manna.

Vring-

Heingils hlíre þridiúng lidz, þar hefur mist i Stríde, Herfáng tóku af hunum mids, Hirdar skiallda frídir.

Hielldu best ad hallda frá, Haudre leidra Biarm... Sídann bundu Segl vid Rá, Sagda Audz med farma.

Aftur gapa gine fór, Garmur og vodir hande, allur greniar Austur Sior, alldrei var þeigiande.

Þeirra eige ferdum frá, fyrre Bragurinn liódar, enn Svía grænum hialle hiá, hafner tóku gódar.

Vid Uppsala velldi þar, vodir lietu falla, Hilmir Svía heima var, med hird og Kappa snialla.

Hroar gieck á folldar flet, framer skylldi bráka, til Uppsala Ödling hiet, **Ottar Vendilkraka.**

Geingur Randa móte meid, mektugur Stírir Bragna, Sækonúnge af Solsa leid, Stióle Kommum fagnar.

Veiga hlin til veirslu Sand, og goldu Dana lide, þennann skorti ei Yngva Aud, Avlvader sátu i fride.

Hrogr spurde ferdum frá, fleiger málmsens Randa, Budlúng grein-

ir Bragning þá, Berserkianna dauda.

Þeirra Javfur gladde grund, á grænum Skeria lónum, ádur Svía eiddu land, allvída med Siónum.

Bad stadnæmast Brodda frey, Budlúng þar á fróne, Landvorn hafe á lodens mey, líde ad fyrra tióne.

Rike baud og Rúnar málm, Runne frægum yra, hann qvadst vilia um Eyiar Alm, aftur Skipum stýra.

Liet því ráda linda Tír, lístur gamma siodrum, vid Budlúng* skilde burtu snír, bad hvor vel fyrer odrum.

Leystu Skipinn lögdu af stad, lodrid skall á bordum, Æger saung enn Kólga kvad, Karfa á gomlu stordum.

Alldrei lægdu um Hníssu Hil, hvíta Gotnar Kesla, Adur enn komu Eingländz til, udur hætte ad Skiesla.

Niótz þar Svanna **Nordri** ried, Níflúng var i Lande, frægur veitte fofners bed, framur ad Stíra Brande.

Einka Dóttir Siólf sá, med sinne Drottníng átte, **Avgn** sú vesnist audargná, ágiæt seigiast mátte.

Hír

Hír giafvagsta Hrínga Sól, hafde feingid Bidil, Komenn þar vid Kon=úngs ból, Kalla Bragnar Ridil.

Þesse var af Þelamork, þrælslegur ad líta, Berserks maka á ægers Ørk, allt var þeim til líta.

Ødlíng Nordra Einvíg baud, ef eiþe feinge Svanna, Sier ei treysti í nadda kaud, niótur mundar fanna.

Helldur villdi Heliar bann, hlióta Biorkinn veiga, enn Berserkinn eiga þann, sem allir hrædast meiga.

Svipillur og svartur var, Sonur Jotuns Kiette, Augunn græn sá aulinn bar, eins og i breima Kietti.

Æfa Reidur afsvar vid, ofann ad Tiølldum þrammar, vill ad morgne vek=ja ofrid, verdur hann þá til skammar.

Nordri Hroars fór á sund, og fagnadi Reinir Skíde, nú skal Her=ians horna sund, Hier til morguns bída.

Hrindir mædi hagnaríng, hollum Stad Sinnandi, leggi qvædi lagfæríng, Lærdir adfinn=andi.

Pro-

Prologus 2us.

Gledi med eg glósa af Søgu Bøgu, þó finnist skialldann føgur løg, af fáum verda kløgud miøg.

Hyggiu stiggur hvørge fína mína, gott ávinnur ginars vín, glód lifande rínar skín.

Einhvor reinest æsir heirnar geira, annar linna eirar freyr, aftur þegdum reirir meir.

I heime geimist hreckia band út-banda, fridur í dag enn fianda grand, flitur á morgun vanda stand.

Illa spillist eitt sem ber-þó vera, þad hid góda þver eg sver, þúnglega margt i verølld fer.

Þrotne brotne þraut og ásókn flóa, so þar meige siá uppá, ad Søgunne vík-ia má eg fá.

Cap. II:um.

Nefnir efníd Nordri reíd til Skeida, hvar vid Tiallda breidur beid, Hroar fann hiá Seida leid.

Heim baud geimer hirdar nióte spióta, bad sier veita bót i mót, Berserkz maka liótum þriót. Iát-

Játar kátur Jafsur líde slidia, móte liótum Midiúngs Nid, og mæta þeim Ofridar Smid.

Ef þier giesid gofugann manne Svanna, heitord gledia hann med sann, hallda Konúngs vann i rann.

Ad **Avgn** med gegnum ástar snír hinn díri, vel leitst henne á víra Tír, vill hann kiósa skír og hír.

Festi lestir, fleina grundy mundar, dróst ad nætur dunda stund, Dróttinn sæker blunda fund.

Sól um hóla sídann skein og reinar **Hroar** girdist hreinum stein, hann skal unda Reina Tein.

Ridill Bidill Reikar ad Holl um vollu, Kauda heirast koll og skell, Krefst ad vinna Troll Baugs poll.

Bió sig **Hroar** brátt á grund um stundu, hordum mæta Hundálfs Kund, honum ad vekia unda sund.

Hyrdinn vird sig Hertkar til vara, og háttaktadur Hare snar, ad horfa á sokn sem þar til bar.

Med **Ridli** Bidli Reika þriótar lióter, Knere frá i Klóta Rót, ef

ef kynne vinna flióta bót.

Mætur giætur mundar snaudum Kauda, Hogged fyrre á haudre baud, Handlegg miste nauda Skaud.

Or þá Hiorenn ofann kallast falla, annad Hogg um allann Skall, út so lúngunn falla á hiall.

Villde snilldar vide módu glóda, ásokn veita hin óda þiód, Ern á velle ríódur slód.

Hríngenn slíngvann Hirdar slóu glóa, Hundrud Tvo um Hroar þó, hanns þeim mæker bió ei fró.

Lítur nítur Lofdúng granda fianda, bió sinn Her i branda Stand, Blód so glanse um Randar Land.

Mættu ókiættum málms á einge Dreingir, lá þeim þá vid leinge spreing, lokz sig saman eingia i keing.

Giestir vestir giordu ósniallur falla, Enskir Javtna allgott spiall, eignast þeirra ad kalla um hiall.

Tiølldinn volld og Tvo á vere Knere, tóku þeir sem tier af hier, Tiarna glædur herinn ber.

Heim

Heim frá geime hallda i kyrd fiels
yrdir, veitslann stofnast vyrding gird,
ókuid gledur firda hird.

Hróſed lióſa **Hroar** ól af Sióla,
Eignast Bráens Bola Sól, blídann
sinnu gól um Hiól.

Grams nafn framur fær þad ſniall-
er spialla, og Nordhymbra allann hiáll,
eirnnenn móens fialla Stall.

Nordri ordar níta kyrd vier vírd-
um, því Ellinn vid mig yrdist stird,
oll skal **Hroars** fyrda hyrd.

J dádum náda Dogling unde um
stunder, mæta Elskar munda hrund,
móens Kiæta grundar pund.

Verdur gierda vestra Knor i for-
um, á **Hrok** ad minnast Hiorva Bor,
heima sat med Ordug kior.

Fley ad Eyiar færde bande af sau-
de, þar á kring og þande j stand, þun-
ann duk um Andhvals Land.

Birinn hiriar blídkar þey á fleye,
ægers Knorenn Eyer mey, under sud-
um þeiger ei.

Kári og Bára Knere greida leid-
er, Einglandz tóku eidist neyd, eina
Hofn vid reidar Heid. **Hro**

Hroar ómióann Hrokur sinna vinnur, medtók frænda svinnur sinn, med Sóma Nægd eg ínna vinn.

Veiting neyta vann og ódum bióda, þar hiá vera þiód um Slod, ef þocknast, olldu glóda Rióð.

Ollu sniolln Illskufrekur tekur; so hiá Gram Osekur liek, J' Sinnenu hafde breka þrek.

Dag einn fagrann Dogling reid sem greidast, og Hrokur med um Heidar Skeid, hrundu Skuk á Seida leid.

Til gledi tiedir giordu sier á Knere, Vedrid blídt um verolld er, og vatnid stillt sem kiera ber.

Hrokur tók ad hiala þá sem tiáer, frænda vid mier fá og liá, fagrann Baug sem gliáer á.

Þier eg giere þíng i hendur senda, aftur strax og endi kiend, ordinn mín so lende ei brend.

Gledi af siedum giefst mier móens flóa, hríng afhendte Hroar þó, hinn vidtók so glóer Kló.

Lzinge

Leinge Odreingur liet ad fíngra
þínge, Skodade Drakons díngiu í kríng,
dadest ad þeim Hríng Ord Slíng.

Panninn sannast þá minnst Hara
varer, fleigde Hríng af fare i mar,
fólsku og ofund sparde ei par.

Reidist Eidir Randa Klota Bríóte
Heistar fyrer Hótemi ljót, Hoggva liet
af þríóte fót.

Einginn dreingia upp á Hiera ve-
re, veit eg qvad hann verri er þier,
vondt fyrer þægd sem gierir mier.

Heim liet sveima hestirn geitirs
Reita, heistenn Sinned heit á beit, hef-
na á Þeingil neytum veit.

Náde ódáda níter þó senn gróa,
Sat þad ár og Sóar Ró, Sárbeitt
Stríd til Hroars bió.

Gietur letur Gaurenn sá hinn fláe,
úngann Nidia á þar hiá Ambátt sier
hann brá upp á.

Hiorvards kiored heiti feck,
óþeckur, hlaut sídar med hreckia fleck,
Hilmirs Nafn og Recka á Beck.

Klókum Hroki kynna frá oss
tiáer, Safna líde sá vel má,

Svort Illþide og Grá nam fá.

Af Vinda Stryndi og vídar Her tilkieri, So á hrannar hiera fer, Hlífa leidur skiera ver.

XXX. má eg þiliu Kieli telia, sem hann leidde á Sela hvel, um Súd-ir drøfnenn beliar vel.

Herda gierdu huna bøndenn vønd-ud, hefring teigde Hønd vid Strønd, hriste Kára løndinn Ønd.

Vodir á gnodum voru frá so tiáer, bikssvartar og bláar þá, byrtu fyrdtar á ad siá.

Seiger ei af Seggia ferdum verd-um, fyrenn hittu herder gierd, høfu og þrifu Sverda mergd.

Dimmust grimmust dróst ad nótt med þrótte, lid á vedur liótt so fliott, land med grand enn hliódt fór drótt.

Herenn fer ad Høfudstad til skada, Hrokur fólk sier hrada bad, hiner giordu þad hann qvad.

Múr um dúra mølvar lídid nídur, fyrst mun verda á fride bid, fyrdar vakna vid þann sid.

Halir

Halir Sala hurder ótæpt brióta, fólked drápu flióta Bót, feck þad síst vid Klóta Rót.

Vann Tíranna vesta mund þá Stundu, Otæpt vekia unda sund, elfs-ann Sára dunde á grund.

Sióle i Bóle svefna heirer eira, Olmann dyn því eirdi ei meir, Og Herklæddist geira freyr.

Med þeim riedu Milldíng niótar Spióta, fáer koma i Klóta Rót, Kvæ-da Rædann þrióte liót.

Liettur dettur lagadur drætt-ar þættur, mier ef gierist mætt-ar sætt, menn lagfære sættir hætt.

Prologus 3us.

Heyia er gott enn þarflegt mæla bet-ra, sier ad gagni og hinum hiá, sem hlída því sem vera má.

Ohæg Ræda æser hinn til Reide, eins og þegar Garmur gó, og giørir Ølldufullann Sió.

Oft má satt i Øsku nidre liggia, Jllt er skap ad egna slæmt, eg so heire vída Ræmt.

Utfúsum er Eyrir bágt ad hallda,
Illur i Skape Illyrdinn, úte lætur framhleypinn.

Seneca þad seigir á einu blade, sá sem Reidist Særdur er, af sinum Ovin þad tilber.

Þess ad æde ef hann brosa náer, grimd ad fródu giører hannz, gott er ad leika so i Stans.

Lesti dempa lofar madur tídum, Jeg bind þar þó enda á, ecke so sem vera má.

Cap. III:um

Þar uppliik eg liodagrindar hurdu, Hroar biost i hilldar Slátt, hannz var lidid næsta fátt.

Fram̄ i vedur fylking óvinanna, hió og lagde á Hendur Tvær, hristist under gauta mær.

Dellings arfe um dale Uppheims ridur, hrísslade byrtu Hlírners glód, hrædd so flúde Niorva Jód.

Eggiade Hrokur Illmannlegur Kaude, frænda sinum sækia ad, so sem verdur giort er þad.

Lided þad sem Lunde Randa filgde, firer geire fiell i Strá, Fylkir einn so veriast má.

Beiia lætur Blóð úr undum Kauda, Níu hió i hogge þar, hrædder udu Andskotar.

Undrar Hroc hvad ákaflega bardist, frænde hannz og felldi menn, vid fyrda sína mællti senn.

Kasta skulud Klæde á Skiolldúngs hrotta, Sefast mun þá Sokiienn hannz, Sídann endum Skióma danns.

Þetta vinna þrælar nockrir giordu, Sídann slóu um Hroar hríng, Heistar fioldinn allt um kríng.

Færdu Bond um fætur á nítir dáda, Darra bidur datt á Kne, dólgurinn Hrocur nærre Stie.

Innum̃ bakid Odde mækers lagde, út so gieck um Bríóstid blár, blies hann vid þad daudlegt sár.

Nordri Gramur nog hafde ad starfá, adra fylking átte vid, allt var falled Kongs lid.

Sigurþp med sínum Kiafte Hrocur, æpa vann sem ínner frá, Drustunne lífur þá.

Nadda æsir Nordra baud þá Sætter, ef þar feinge Einvalld

 Landz

Landz, og eignast mætte Dóttur hanns.

Tiggi gamall tók þvi eige fiærre, hölldir takid hann so qvad, hier næst skulum tala um þad.

Skildu ad sinne Sikling þar og dóli, vid Dóttur sína Dögling qvad, daust er ad lifa i þessum Stad.

Jeg skal seigir hún játa vondum Kauda, og tilsiá ad hefnt sie hier, **Hroars** Kóngs trúdu mier.

Svíkaranum sómer vrette bióda, þvi næst finnur Drottníng dír, dólg, sem kinder Vatna fír.

So er komed sagde hún vid Kauda, þier hafed hier Rikess Rád, Rein þvi klæda bidur um Ráð.

Giegnde aftur gofugum **Hrokur** Svanna, ef jeg fæ ad eiga þig, eige grimmann giore eg mig.

Fader þinn skal fá í nádum tóra, þrælnum svarar þorna Brú, þúngud Kona er eg nú.

Þegar leysist þá skal eg med sóma Ydar verda Ekta frú, allvel líkar **Hroki** nú.

Í hálfann Mánuð hier skulud
þiggia Veitslu, flestallt lidid ferdist heim,
sem filgde Ydur um Salltann geim.

Ydur næger eina Knør ad hafa,
til heimferdar hiedann frá, hlióted fyrst
um Ríkid siá.

Þesse Ræda þocknast geira Brióte,
Sende lid af Sigtírs frú, enn siálfur
Veitslu þiggur nú.

Drottníng Avgn ad Dana send-
er vellde, eina Skútu allt á laun, og
XII. menn um Sliettbaks Hraun.

Þeir skulu herma Helga Kónge
hid sanna, Bródurs lát hún bidur Gram,
ad bregda vid i Sorla ham.

Og glódvolgann gaur i veitslu
hitta, Sender fóru og fundu þann,
Fylkir Helga Tírhraustann.

Gísli Dana grimmur vard og hrigg-
ur, á Marglys vellde sette i svip, 16
vel útbúenn Skip.

Fiolda lidsins Foringe Dana hafde,
líka Vopninn breid og blá, búenn til
ad ollu þá.

Sídann út á Sólbords hest-
inn geingur, festar leysa fóru af
stad,

stad, fiell nú bir sem hann á-
qvad.

Urrudu Hiólenn ákast rumde i Streingium, Saung i dúkum Garmur gó, glotti drofn enn æger hló.

Þangholms gotar þræddu leid um græde, Einglands hittu Hafner á, hefla Segl og felldu þá.

Þá um qvolldid þar vid ægenn Tiallda, **Hroks** sem Knør á læge lá, líka hannz þiónar nockrer á.

Hann var siálfur heima i vellist-ingum, ad siá um Aud og Ríkess rád, sem Reflaskordinn hafde tiád.

Þó ad morgne þadann vill nú hallda, árbúenn i hilldar ham, Hríng-þoll qvadde og **Nordra** Gram.

Innra hiartans óskenn ritast þeirra, ad alldrei sæe aftur þann odád fyllda Svíkarann.

Þá nálægest Þarg vellde **Hrokur**, Herflock leit og **Helga** Gram, hrædd-ur Kaudinn verda nam.

I einum svip var umkríngdur af Donum, og handtekinn um þad bil, Odlíngs Dana leiddur til.

Bud-

Budlúng lætur brióta hanns fótenn heila, og handlegge hier næst var, hann og líka gielldtur þar.

So tilbúenn sende vestann Kauda, sitt Holsetu heim i Land, hann komst alldrei meir i Stand.

Kararmadur Kaudinn var um æsi, þó hann ætte Linna Líng, lífdi og dó med Svívirdíng.

Helgi Kóngur heim til Borgar víkur, veitslu þáde Vísir þar, virdíng þock og Glæsers bar.

Heim so aftur hallda Javfur náde, Sína á Dana græna grund, giæddur besta siárens mund.

Leid so tíme Lofuenn Talnabanda, Avgn ried fæda Soninn sinn, sá var dreingur vatne ausinn.

Ungann Nidia Agnar heita lætur, af sínu Nafne soddann dró, Svalteigs Bríma fogur Nó.

Sif hiet volva sat yfer Drottníngune, hennar allda vínur var, vitsku og mentir Konann bar.

Biorkenn Seima bú hiá fagurlima, út á Landi átti fe, og

 all:

allmarga ſier þiónande.

Gierſimar og greiparlióſenn haf-
de, Oðrum meire Yggs á frú, Agna-
re baud til fóſturs nú.

Þennann Drottníng þiggia villde
sóma, med henne úngur menia þór, mæl-
ſku prýddur Jotna fór.

Milldíngs arfa morkenn Ránar
fúna, ágiætlega uppól þar, og allar
kiende mentirnar.

Meiri þroſka menia edlaſt Lundur,
helldurenn Born ſem Holldar ſiá, hañ
var 10 vetra þá,

Innlendum þar 18 vetra monnum;
Sterkare og Stærre var, Stundade fleſt-
ar liſternar.

Daglega reid á dýra Jagt med Svei-
num, ágiætlegur álma freyr, úngir dreing-
ir voru Tveir.

So ſem oftar Sodla hyrti þreittu,
Einhvorn dag vid dýra veid dimmu
ſló yfir folldar heid.

So var þokann ſvort um hvilt fior-
ginar, ſundur villtuſt Segger þar, So
Ein mana Kóngsſon var.

Leinge

Leinge reid um lauter vallar faxa, þar til hann um ſíderſ ſá, ſier Alpiniu lióta hiá.

Hiellt á Barne hana ellta náde, hramma þrekinn hídbiorn Knár, og henne veitte daudans fár.

Villde Barne Vetrlidi grauda, Agnar hlióp af heſte þá, Hrævagaut af áſle-brá.

Hoggur Beſſa hann i midiu ſundur, Barn i Kyrtle veſia vann, vaſkur ſtieg á lettſetann.

Reid ſo frídur Runnur lióma flædar, Ein qvolldvoku endar tíd, eins er þrotid qvæda ſmíd.

Agnars Tígna ævi ſøgninn þegna, friida gledie faxe gagn, fridinn gledi og Raſtar vagn.

Prologus 4tus.

Þegar eg var vid Mannſaungs Mærdir margtaladur, ſumir hielldu ſiſt til góda, ſoddann tiáer ecki ad bióda.

Zíngad til eg heſt alldrei haft þá giæſu, ad qveda ſo aller loſe, eins gieck fleirum þó nú ſoſt. Von

Von er Rimna veikar Bøgur virdꝫ ar kunne, lasta ef Psálmum so frá kynna, sem ei giøreſt þørf ad finna.

Hvad sem øfund hatur og dramb i heime útrietter, móte ſtríder Sælldum Sátta, og Syndina elur Innann gátta.

Hvør mier giører hvad hann æſker hønum eg ſine, Kiærleikꝫ Rietta vírdꝫ ir veniu, vill ei brína Haturs geniu.

Eftir þocknan adrer verda Edle haga. I einfalldleika af AGNARS Søgu, yrkia ſkal þó nockrar Bøgur.

Cap. IV:tum.

Hríndi eg Blundi hier ſkal efꝫ ní heira þioodinn. AGNAR gillꝫ ir giarda riídur, Gauts ꝏ Iñu hvørgi bíídur.

Sꝏ velborenn vopna Tír ſó villeſt leinge, Blackinn mædde Brautar gánge, Barned reiddi hulid i fángi.

Ohlióð heirde og Ilfur sárt i apꝫ alldꝫ Runne, þángad reid um þundar Svanna, þar um gyrneſt vita hid Sanna.

Liótare ollum leit þar Dverg hañ lá med hliódum, i sárleguſtu Sorgum nauda,

nauda, sem hann være kominn ad dauda.

Spurde ad uafne Spenner axa Spillir Ríta, **Blindvídur** hann hialar eg heite, heiftug Sorginn mier umbreiter.

Hvad er þier til hrigdar mællte Hirdir dáda, Apinia minn úngann nidia, i burt nam hann giorde ad stidia.

Þrevetur var þægelégur þesse dreingur, **Glói** hiet med fattar fíngur, fata lítill vesælingur.

Hiá Imers Beine úti liek sier enn hún **Rítia**, móder hannz ei giorde adgiæta, geinginn var eg smídar bæta.

Jeg mun alldrei hiedann af heidann Himin skoda, Kvolinn Sorga Krostum eidir, Kietlínguna líka deydir.

Ad Steina Búa Stillirs rietti sterkur nidie, Barnid þá og sagde: Sjádu, Son þinn hier med líse i Rádum.

Einginn madur útsagt fær med orda virdtum, hvad **Blindvids** gladdest hugur og hiarta, hamingiann fadmar Innre parta.

Þeingils arfa Þacker vandar hvita Stírir, heim baud med sier honum fara, hann qvadst eckert vid hann spara.

Þetta náde Þiggia Roduls Þundur Havrga, med honum reid til bygdar biarga, baud inngánga fæder varga.

Kitiu leit i Reckiu lá med Rokna hliódum, enn Þegar Barned blída skodar, burt var leyst af ángurs vóda.

Þar um Grímu Þeingils beiddu Þreckinn nidia, hvíldir taka Þetta Þáde, Þreittur vært hann sofna náde.

Uppvaknadur i Sudra Sal hiá sögdum hiónum, drupners úr og dýra Steina, Dvergurinn giestur Runne sleina.

Skirtu eina skordann Belltiss skeinkte honum, bláa ad lit med birdi grana, bitu einginn Járnenn hana.

Öll herklæde Austre gaf Þeim alma Nióte, einginn finnast önnur betri, uppe á nockru veralldar setri.

Filgde Sverdid fagur búna fiolners vodum, Leiptur nefnist lofad af Þiodum, lyste af hiölltum eins og glódum.

Skö-

Sidar **Litur** sagde reinist Seggnum Tigna, arfe minn med afbragds magne, Ydur verda skal ad gagne.

Hvort þitt Spor til heilla og giæfu hiedann af ligge, þig skal eg jafnañ álmur eggia, elska meir enn nockurn Seggia.

Vid þaung hión i vinsemd skildi vidur fleina, giørde þacka Giáfer fínu, Gotann keirde reidar dínu.

Undir bláum hlírner heidum hann þá mæter, Sveinum þeim hannz sakna og leita, so heim ridu þundar hneita.

Fostru sinne af ferdum sínum frægur tiáde, linde Kiætte lægers glóda luckann hannz og hreystinn goda.

Heim til módur hier efter nú halda villde, vid Ríkisstiórnan Temiast talda, Tír Háborinn Oturs giallda.

Liet þvi ráda Laufaprióna lindiñn Kappa, bidur Giæfu besta hreppe, Bol so skialldann ad hønum kreppe.

Enn þó reiner eitthvad þúngt um æsi Tidir, álma lundur orku fiádur, úr því kiemstu samt sem ádur.

Lauk upp Kistu linda Skord med kist og príde, tók Gullofenn dúk med dádum, Dors afhendti Runne fiádum.

Pier himi besta gief eg grip hún giorde inna, á þig kníta áttu þannenn yfirum mittid hilie Manninn.

Hvort sem ad þú syndir Sió eda situr i loga, Eiturs þó ad Ormar fliugie, eda kreppe fiotrar driugier.

Eckert skal þig skada þó so skerdaist inde, Sverda Týr á Sió og Landi, siertu af ollum óvinnande.

Fóstru sinne þackar þetta Þeingils nidur, med audlegd bióst og ædstu príde, Itar filgdu sem tilhlídir.

Þar i skilnad best fyrer bad þeim Branda vide, hann so stieg á hestinn góda, hrigg var eftir menia Tróda.

Jórar freyda um fagrar grunder flockarinn rídur, úngur kom med ædstann hródur, asa fann og sína Módur.

Fognudu þeim fleina Týr af fremsta mætte, i Hásæte sídann settu, sinnu hvolfinn kiæte mettu.

Þar hofst veitsla virdugleg i Visirs Ranne, hvar uppvella Horna Bruñar, Hollda Landsins fylltu muña. Eft-

Efter gaungum Andar Rann sá ógna Straumur, verkade hiá virdum fromum, vid þad klæddust glede Homum.

Sídann dryckiu Sefar þiód í Sikl-íngs Ranne, Nordri Kóngur nåde Jña, nú vil eg þad Jtum kynna.

Agnar skal hier Ríkiss Ráð yfir Reckum taka, Jeg er ordinn elli bleikur, eins til hilldar starfa veikur.

Þad afbidur Þeingils Son og þetta innir, hlít eg ádur Heiminn kanna, og horfa á sidi Konúnganna.

Líka skal eg sækia i sióar solltu bygdir, hrínginn þann sem **Hrokur** fleigde, heist og Øsund sier i smeigdi.

Liet sier þetta líka Nordri lyndiss hægur, veitslann þraut med vegsemd nóga, veitte mønnum Jøtna Róga.

Þar var **Agnar** árenn sió med inde holla, fyrer si; lagde listir allar, lundur frægste Drakons vallar.

Gietid er þess ad Gramur Skotta **Gormur** tiádest, alldradur og Eckiu, madur, á æsku tídum fullhugadur

Med 13. Skip um þrúmungs heide þángad kiemur, **Aygn** vill

sá

fá til ekta Blóma, aſſvar feck med lítinn ſóma.

Fordum átte eg frægann Kóng hún fór ad greina, af **Skiolldunga** kom-enn kine, Kraftar þínir gioraſt linir.

Alldrei varſtu verdugur þeim Víſir þióna, Præla ættar þundur ſteina, þú hefur eige prídi neina.

So ertu hiá Siola þeim ſem Svíſna hirdir, Reidur i burtu Geimir Gierda, gieck á Skip þeir Streingi herda.

Ad hálfsmánadar freſte á fiolners frída meyu, kom med Skvalldur Skióma ófríu, Skipinn hafde 80.

Obúenn til oruſtu var **Agnar** Kappi, þó munu ſenn um Helgrind hoppa, Herflockar ſem þángad ſkoppa.

Strax ad morgne **Gormur** gierde á Gonduls heidi, Nordra Gram til Bardaga bióda, biſtur gjegnde Stírir þióda.

Þó ad lidfár þikiſt vera ad þreyta vigur, Jeg og Dóttur minnar mavgur, munum reina Járninn fögur.

Tiggi **Gormur** Tiolldum i ſo teſia riede, hinir um Grímu hvílaſt nádu, heinþyunt búa-Járnenn gádu.

Enn sem lÿsir yfer rodull um álfur heima, Agnar gyrdist gylltum skióma, Gramur Nordri og hyrdinn fróma.

Lid þeir hofdu furdu fátt i fleina skielli, hinir ærda á orustu vollinn, ope med og sára Trollinn.

Enskir mættu íllre þiód á einge Skavglar, Skielldi á nidi Hilldar Hagla, hremsur risu Skialldar Nagla.

Siówíkingar 7 þar voru um sierhvorn hinna, þottust eiga Enskra manna, allt i hendi Rádid sanna.

Aftur þynnir almdrósanna elid svarta, Heriafavdurs brá upp byrtum, beggia þiód i Haimdis skirtum.

Þá fiell ad sem yxe Straumur ærda Siórenn, dróttinn fiell á dira vere, dofnar vin á þundar Kiere.

Miinar stirdar Marder viirda maistie nockrir, Goodkiendir i guste blackar, Gamlañ kiæta ordinn þackar.

Prologus 5tus.

Vargølld nefnir Vøluspá, Verølld ád-

 ur

ur enn steipist, Zeitord efner hörd ef má, hann sem stefner mistún frá.

Witrann gledur Bauga Bør, betra er Segl ad lægia, enn hørku vedur hvolfi Knør, hvad oft skiedur galid fiør.

Forsiáll madur fordast grand, sem flest hefur gott i sinne, varast gladur Stigda Stand, Stórhugadur þó i bland.

Yfirsión þó hende hann, hvatlega vidriettir, alldrei Tión um æfe fann, eda á fróne meidast kann.

Best er ad styra Bodum frá, So brotni ei Knør á vyde, sæmd órira, sækium þá, og Sigurenn dyra efter á.

Cap. V:tum.

Miin þar karna mattu lióod, mækia i hordu kífe, fólke sárna fór um Slód, freyddi úr Járna sporum Blód.

Síst ofbydur Agnari þar, ofurfioldinn dólga, hann framrídur hvessing bar, og hardar snídur finnsleifar.

Otal fellde Jta i strá, sem elldur hlípe i Sinu, um hristar velldi hiornum blá, hausa skiellde búkum frá.

Hvar mun slíkur-heims um rann, hafa fundist Kappe, Orku ríkur eins og hann, undannvíkur hvör sem kann.

Ad lída sión þeim losid bar, Lands menn hvílast máttu, eins og lión i oru-stu var, allt ad Noni-bardist þar.

Alldrei Svíar ásokn hanns, óvinu-num móti, Heliu fríar Herenn Lands, hiner slýa vopna danns.

Gormur sier ad geira hríd, geing-ur fram úr máta, Sikling tier vid særdann líd, sofe þier nú þessa Tíd.

Liddur aumar láte þier, lausa kósid hardná, Ofur naumar orku hier, Enskum sauma Helvod ber.

Hvelping látum ecke eirn, allann Herinn vinna, hann so mátum hremme steinn, ad Hræfugls átu verdi sveirn.

Ilfrad lid vid eggian hanns, sem íngar Hrafna kríssu, frestast grid um flesiur Lands, fóru á snid til Bardagans.

Nordri Gramur nú fram reid, og niótar marger Branda, sókna tamur slít vid-beid, Sorla ham; á monnum sneid.

Fylkir Hundrad fellde manns, þó furdu gamall væri, lidid sundrad lá til sanns, lofda undrar hreystinn hanns.

Hætte módur hiorfa fund, hvílde vigur á láde, **Agnars** hródur adra stund, eflist fródur vígs um grund.

Haun nam rída i Herenn fram, hardt sem ellding være, margur bída mátte skam, vid málma hrídar fiskedam.

Honum fáer filgdu enn, af flocke Landsens þiódar, Járnum gráer i svipan senn, ad sonnu knáer voru menn.

Agnar písla órkar þiód, sem ólmur Hídbiorn være, olld nam qvísla ulfs á slód, unda hrísla hafde út Blód.

Dreyrinn rann um Rogners frú, riett sem Straumur Beckia, holldar kanna helveg nú, vid Hiedins Svanna úr orskot þriú.

Rogners geisar rosa Jel, Rann þá Sól til vida, úr valnum reisa Hlock og hel, her frá þeysa skoglar mel.

Gormur i Tiolldinn gamall reid, og grimdar lidid særda, hin fór olldinn heim á leid, med hreina Skiolldu og Járnenn breid.

Fátt

Fátt af Borgar frídre þióð, falleð hafðe i kíſe; hvíld án Sorgar gafſt þar góð, úr geira orge um Niorva Jóð.

Dólgar binda ſárenn ſín, ſem í Tiolldum voru, um Nótt þar hrinda nógre pín, þó næde ei lynda glæſann ſín.

Sól á ſidu ſídann rann, ſviftiſt herinn durum, plátzeð hvidu fleina ſañ, fyrir qvidu um Bardagann.

Gormur eggiar ſína ſveit, ſókner betur herda, hilldar veggia hallda á leit, heggva og leggia um miſtar reit.

Agnar króeð einſamlann, þá óparlega rídur, aungva fró ſo fáe hann, feigdar kló mun hrema þann.

Við lauſa ſpiollenn loſar þiod, Lofdúng vel að duga, ſo á vollinn Sveitinn óð, með ſára Trollenn þyrſt i Blóð.

Borgar lídur byrti eg lióſt, búaſt vann til hilldar, **Agnars** qvídir eige Brióſt, út i Stríð með **Leiptur** bióſt.

Kóngur Nordri kíſs i þrá, klæddeſt Heriannſs vodum, og Her á ſtordeer Hrottum brá, að hilldar morde víkia ſá.

 Und=

Undann rídur Agnar fliótt, út
á Gavndlar stíga, mætte frídur dólga
drótt, darra hríd so byriast ótt.

Stiriar hríslu sterkur brá, Stód
qvolldrídu fæddi, Blód i qvíslum bel-
iar þá, med bana píslum olldenn lá.

Klauf i herdar merkisömann, Millð-
íng hnickte vidur, mikilsverdar sá med
sann, seigist gierdar brúka vann.

Reid so álmur odda snar, allann
herenn igiegnum, margur hiálmur hogg-
venn var, hliódadi málmur leinge þar.

Hundrud 5 á hnikars frú, hríng
um Kappann slóu, þreitte Rim̃u þiód-
enn sú, þegne Grim̃ sem vardest nú.

Frá sier ridur fyrdum þar, og
fleigde á vollinn daudum, odda klidur
ærenn var, einginn bidur lækningar.

Þriár um stunder þad: so gieck,
þrotner láu anda, flestir á grund med
feigdar sneck, fyrdter mund sem soktu
ad reck.

Eingenn þorde álma freyr, á han̄
vopn ad bera, leingur um stord þoł
gylltur geir, Sól þeim̃ Mord sem fiellu
á leir.

Alld-

Alldinn veria afa sinn, aftur vill-de snúa, og enn þá beriast óqvídinn auduns meria grá klædinn.

Gokmur mæter gilldur þá, gunne mundar Bála, þad hann kiæter þegne brá, þó ei væter Járnid blá.

Aftur meir hann Agnar hió, oddurinn kom vid Stillir, brindur geir i Briósted smó, Brandafreyr so miste ró.

Fiell á haudur Fylkir þar, feigd til Einglandz sókti, eckert daudur burtu bar, Branda haudur giæsu spar.

Landzmenn gledur Fylkirs fall, og sálu mare alla, i valholl skiedur skiemtid spiall, Skøgul tredur víga hiall.

Jókst nú dugur Haudurs Her, hræddet Skottar flýa, allur hugur úr þeim fer, eide sinugur kiósa sier.

Borvar Skálma beittum Hior, britiudu þá Víkinga, mistu Hiálma megn og fior, máttu fálma Hels i kior.

Agnar færer alla þá i Helvodar Treyur, Leiptur bærir mest sem má, menia Tærer folldu á.

Af þeim valla eirde vid, einn á lífe dólgur, þeir áttu ad kalla erindid, um Enskann hiall so byriast grid.

Herfáng mesta hlutu þár, Hirdar móens dýnu, gullid besta giersemar, og grædiss hesta er hímdu á mar.

Rúfu val og velltu ná, af vollum ofann í díke, Hvílast skal um humed þá, enn horna val ad morgne siá.

Veitslu kiósa virdar brátt, vínid eikur gledi, allir glósa um̃ Agnars mátt, álms vid drósa hardann slátt.

Ef á haudre álma ver, ecke barist hefde, allir daudir værum vier, valla snaude lídurenn tier.

Talar þá med Trigd óríe Tiggi frægur Nordri, Skotland á nú skióma Týr, sem skákade frá þeim liggur rír.

Allir játa ordum hannz, Agnar qvad so vera, búast láta i brodda dañs, Bragna káta Innannlandz.

I málma gióst þeir margañ grip, mæke og gierdar hofdu, Agnar bióst i einum svip, á olldu Brióst med 20 Skip.

Gorms hásæte gyrntist sá, greipar elldinn rauda, þorpenn Stræti þar i hiá, og þad sem mæti er nockur á. Vopna yggur dáda dyr, á drofnum streinge herder, káre siiggur kom og spír, kólgu hriggur þotte orír.

Med fleina riod, sem frægder bar, ad folldu Skipinn sveima, á læge gódu lenda þar, Landzmenn trádu folld ad mar.

Koste bídur Kappenn þá, Kialars innu búum, hann med blídu hylla má, Hier eda lídur veriast á.

Kniefallande badu Vor, brennu kafla þundar, ad veita Lande frid og fior, fyrra graudi enn slídra Hior.

Heim nú bióda honum þar, i hásæte til Borgar, veitslann góda Blómann bar, Branda ríódur krýndur var.

Þegna og fróned fóru i sátt, svifter Yggiar Tiallda, menin grióu feck mikil brátt, og margann þión i vopna slátt.

Ellda Tiarnar eider þá, aftur þadann síste, Jall til varnar sette sá, Sel eg farna lióda skrá.

Reyd-

Neydliettingar festa frid, frædinn qvæda bæti, sneidglettingar leita lid, leidriettingar flesta bid.

Prologus 6us.

Þad er gaman, glósum samann greina ad hnoda, og fornqvædi fá i nædi føgur skoda.

Gømlum lúrnum dauda dúrnum dregnum nærre, miøg álasa, menn ad flása munu færri.

Þó ei vande lióð á Lande likt sem hiner, úngir nærdir, allvel lærdir alldar vinir.

Mier er Inde i Mørnar vindi Mærdar Smíde, þvi mig vandi þessu Stande, um þægre tíder.

Vissa eg fordum voru ordum virdt og giørdum, oft min qvæde út vid græði er alldrei spordum.

So mun enn, þad seigia menn i Sagnar gróda, oft er gott vid greina vott sem gamler lióda.

Þoku vísur daudar dísur dikta eige adrar betre ódz úr setri eg framteige.

Cap.

Cap. VI:um.

Þar umtiadi Riikiss radinn Næsir Agnar, i Skotlandi lióda vandi lietti Sagnar.

Þar qvadst eira álmur geira eige leinge, helldur kanna heims um ranna, háttu ef feinge.

Fram á Skeider lid sitt leidir lundur randa, vinda bládann valla stríða i vod nam standa.

Ægers meyia giørde geyia greitt-hiá sande, hofnum náde Hilmer siáde hiá Einglande.

Nordri fagnar Foringia Bragna fagra veitslu, bír med sóma lægers lióma líste greidslu.

Haudurs meinge lofar leinge Lof-dúngs arfa, so i nádum sat med dád-um sinna starfa.

Nordra med hann Ríke ried i rauf-nar stande, log umbætte, líde sætti, leystist vande.

Fyrir sig kallar fyrda snialla er filgdu óbistir, Hróari Gram á hafid fram, þá Hrkinginn misti.

Fylg:

Fylgid mier á mid hann tier, hvar madurinn **Hrokur**, fegrum Hríng í flóda bíng nam flegia klókur.

Frægd skal rækia fliótt og sækia fíngra sunnu, játa þessu holldar hressu honum er unnu.

Nordri bidur nadda vidur nú því sleppe, allteins móder í því hlióde ad honum krepper.

Giegndi ecke Hrínga Hnecker holl-um rádum, Edalborne bióst ad morg-ne burt med dádum.

Asa og Módir áls med glódir all-vel qvaddi, burtfor Kappa bestra happa bæde ógladde.

Hiorenn **Leiptur** sæmdum sveist-ur sinn þá tekur, Dúkinn bæde og hrein Herklædi hvorge sekur.

Knítte dúkenn brátt um búkinn, bióst ad stafne, Jtar roa út á flóa olldu hrafne.

Midid finna mundar linna má þar vænta, hafs á botni af heimskum gotni **Hroki** ræpta.

Logn var besta lider festa lægers hú-na, so Herklæddur Sverde giæddur sig bió núna. Kapp-

Kappinn **Agnar** qvadde Bragna af kiol sier hastar, vel fyrir bidia Visers nidia á vagne rastar.

Dagurinn lídur burtu blídur brátt og gríma, einginn sier nú álma ver þann allann tíma.

Daginn annann eins má sanna og hinn þridia, bidu reckar báru ecka um Briósted midia.

Leiddist þeim á Hvala heim ad hléra leingur, mædder Sorg ad breidre Borg so Bragnar geingu.

Nordri stiggist Hríngþoll hriggist, harma Bragnar, Konur og Börnin kortast vornenn kiemur ei **Agnar.**

Nú til **Agnars** ódar gagna Avl sier ridur, synda náde i Svalteigs láde sverda vidur.

Hríngenn víder so um síder sverda sinnur, draga á mundu, góens grundu, glæsta vinnur.

Uppá Knörenn álma Borenn aftur skíste, á kom dimma ofur grimma, eckert líste.

Eins og Blindur Bor stórlyndur Branda være, villann mesta, vitid lesta, vann því nærre.

Leinge sveimar Hvals um heima hlísde dúkur, þeim frá naudum indesß audum æred miukur.

Hitte um síder hríngavíder hellers munna, i þeim sorta, áls vid porta inn=stu brunna.

Tvo þar dægur þegnenn þægur þorde gánga, glætu um síder sá med príde, samt framlángar.

Enn þegar leingur áfram geingur, einn sá Dreka, glæstu á sem Gulle lá, hinn geise freka.

Bóled fríva sofners vída fleigde liómu, undrast sveiger sverda á veige soddann Blóma.

Afram leingur eige Dreingur einn má hallda, fyr enn meider fliótt og deydir fræning talda.

Þar um liggur þveru liggur þesse gaunginn, gángrum bresta, vegar vesta verdur þraunginn.

Lausann biarta liet i hiarta linna renna, fiorbrát vestur, sofner mestur feck ad kienna.

Raskast þvitar vel má vita, dala skordar um þá siundu álmur i grundu oft sier fordar. - Ligg=

Liggur snaudur Drekinn daudur, dýngiann stærsta, gullsens hiá i haudri lá þar honum næsta.

Svefn hiá gulle, fremdar fulle, feck ad reina, aftur vaknar indiss saknar eidir fleina.

Aud vid skilde áfram villdi enn nú gánga, þar i sókma þennann tíma þund-ur spánga.

Nockur dægur Fylkir frægur fram gieck leingur, komst úr molld á miúka folld, hinn mædde Dreingur.

Sól uppliómar sínum Blóma, siá-legt haudur, Blómstrenn væn so vída græn og vidurenn raudur.

Endurnærest i lag færisk epla neytte, uppsprettanna edlid sanna, allreins veitti.

Sier laufskála Bor Yggs Bála bióst ad smída, þar um stunder lausa-lunde leitik ad bída.

Þeckti eige Odda sveiger yggiar Svanna, frá honum núna frædid búna ferdum annar.

Nordri Javfur og Riftinn gavf-ug nodru sala, syrgia arfa þann hiant þarfa og þrátt um tala.

Drottning kiend til **Sifiar** sendi, sú kom þegar, sonar lát med sárum gráte sagde og trega.

Sif nam ansa græders glansa Grund: hann tórir, veit þó ei hvar fleina fleiger finst hinn stóri.

Blindvid finna fliótt skal vinna og freitta leita, minn er vinur valla linur vidur skeyta.

Lit nam finna, lofn tier Svinna lindans rauda, aller hallda eidir skiallda Agnár daudann.

Lifir veit eg lausa Beiter lióst er eige, sig hvar helldur heidre selldur heims á veige

Blindvids ræda fer ad fræda folldu seima, numinn er sá nadda ver til nedri heima.

Þadann leysa og þángad reisa þaunden skeyta, bágt mun ollum Konum sem Kollum kaunskie veita.

Þar fæst eingenn þó af meinge þar vid fitle gieti þad ecke geira hnecker **Gloi Litli.**

Hiá **Svartalfa** sonum og **Biaalfa** sat i Jordu, sio-ár nærdur, señ utlærdur, sá mun giordur.

Nær

Nær sem vorar þá mun þora þesse Dreingur, mig ad finna, í folld sig kynna, fær ei leingur.

Ferd mun byria, frek þott yria, falle og hríder, á esse læria Agnar sækia um þær tíder.

Eidir rauna lífgiof launar linda álfur, manninn eggia margt tilleggia mun eg siálfur.

Sif fær glede sudra riede senn frá keira, Drottníng tiáde treyu lád af tale þeirra.

Miked batnar Sorg og Siatnar Seima giefne, hætter Bragur hvorge fagur hvílist efne.

Mæd líoodum gære ad godum grídum lyndi, siæd hroodur fære froodur fríd og índe.

Prologus 7tus.

Þó ei dylie þánkinn nytur þulu líóda, þá er vilienn valla einhlítur vísur bióda.

Bøls þó parta burtu ræki er bætte, skadann, samt er margt sem mig ásæker mein alldradann.

Dofnar minne dvínar kraftur ad dikta liódinn, mædest sinne miøg er tas-tur mælsku gródinn.

Samt vid Agnars Søgu á qvølld-inn sit i nádum, þiggia Bragnar þul-tys giølldinn því med dádum.

Heims vid Becki hvørgi eirum hallar døgum, jeg mun ecke yrkia fleir-um út af Søgum.

Flestir vilia giefist grid sem grimd-er spara, " gott er ad skilia Verøld " vid, og vel ad fara."

Cap. VII:um.

Nu til sagnar froska far, ei ferdum lógie, hvílldist Agnar þreittur þar, hiá þickvum skógie.

Dagana marga dofna mein med dúrum sefur, sier til Biargar eplinn ein af eikum hefur.

Þíngest sinne þrauta kallt vid þetta tiódur, hafde i minne Eingland allt sem Asa og Módur.

Því bragdfolur þar á láde þetta rómar, harma tolur hafa náde hristir skióma.

Giæfann fríða gleimir mier eg geing ein mana, æfinn stríða efter ser á innu grana.

Mannsins þegar liómar líf i líst og príde, heftist vegur kiemur kíf og kalldar hríðir.

Slíkt eg þecke það ópríddi þá var heima, minne ecke móður hlíode i mar nam sveima.

Hiartað stríða hresse sig i hvorium vanda, giæfann fríða flitie mig til fóstur-landa.

Síðann náde sofna dúr þó sorga kiende, værder þáde Tigge trúr á tví-blindz qvendi.

Blessuð skein þá bedia glens um Biarkir hæða, vaknar reinir ríkur mens og ried sig klæða.

Lítt við tafde lund ómiúk, so leite að gotum, mittið vafde vænum dúk á víga fotum.

Sverðið góða hafði i hende Hyrð-ir plóga, á ońu móða og þar vende um eideskóga.

Að kletta bygðum kom um síð, þar Kona stendur, mællte i Trigðum mier þú hlíð að manndóm kiendur.

Darra Yggur Dóttur minne búga verdur, á golfe liggur særd í sinne Seima gierdur.

Jnn mátt gánga eckert saka á þig madur, þú skallt fánga laun ólaka listahradur.

Jáord greiner diggur dreingur dýra íþrótta, í folldar bein med frúnne geingur fiærre ótta.

Lá med hliódum ein þar inne ángrid skiekur, houdum gódum halurenn svinne henne átekur.

Leysast náde Linda vor so líkar Spracka, Modir náde bauga Bor med blídu þacka.

Verdur ertu Vísir þrekinn vel sig metur, ad hier siertu af mier tekinn öllum betur.

Vín og álldin veitte ad neyta Vísir Svanne, oturs giallde ei vill skeyta i þeim Ranne.

Spurde ótregur spiallda rist med spekt úrskurda, **hvar er Jeg i Heimi ad vist?** mig helldur furdar.

Tveggia Landa Rikess Rád med riettu hafde, Beggia handa linna lád, minn luckann vafde. Svar-

Svarar qvendi Seima Balldri sök ei barstu, numiñ Bendir Baugs med galldre burtu varstu.

Þessi er stærre heimur hinum, hier ad víkur, líka stærre Glyggs med ginum gulle ríkur.

Hier rádandi heitir **Skieggur** hann á Dóttir, þier galandi galldra Seggur grimmur þótti.

Birda heitir Hilmer vill þú hana eigir, ad sínu leite øllum ill, þad af henne seiger.

Skeggi Gramur er flærdar fullur fridleik brestur, svkka hamur alma ullur allra vestur.

Þig ad sønnu því so reirir þrauta bondum, ad øllum mønnum ertu meiri ofar løndum.

Fullhugadur fróns um stig í fleina messu, vertu madur var um þig hiá Vísir þessum.

Reininn giefur klæda, qviste klóta i ranne, steininn hefur hann þá list ad hilia manninn.

Qvendi þackar sá Bør Siòla sídann qvedur, sender stacka Bráens bóla blídu medur.

 Gieck

Gieck frá Biørgum grunder sliettar Gramur fiáde, dægur mørg hann þolde þietta, þreytu á láde.

Leit um síder breida Borg med blóma mestum fágada, vída freyu Sorg og fegurd bestu.

Gieck ad hlide um gøtu Skard sá geimir maktar, slála vide starsýnt vard á Strák sem vaktar.

Aungvann híru heitre brenner hlid ved tesur, hvarma Tíru eina i Enne aulinn hefur.

Bad Inngaungu þrællinn þarfa Þeingill ríkur, hnúa Taungum hañ þad starfar hurd upplíkur.

Þessum greidde greipar mioll so gied hannz kiæter, Agnar leidde i háa høll fyrer Hilmirs Sæte.

Kappinn framur huga hreśs um Hallar vega, heilsar Gram enn hann tok þessu hæfilega.

Agnar Kappe þar ert þú med þroskann fedra, sit med happe hiá oss nú i heime nedra.

Munda þvitar og græders glódir gledie stilltañ, þú skallt vita á þessar Slóder þig hefe villtañ. Dim-

Dimmum̃ bleckti galldra gollum gap vid Ránar því þig þeckte ædre öll=um under Mána.

Handa Dottur minne mætañ mañ liet sækia, hveite grottu hug mun kiæta Hirdirs mækia.

Vilier þú eige vid mig teingiast, Vísir alinn, á þessum deyge þig skal heingia þrautum kvalinn.

Siegnde **Agnar** orda hvidu Öd=lings frodur, **þvií vil eg fagna ad siña Ydur FADIR GODUR.**

Upphesd mesta er ad festa Ydar Dóttur, giæfu bestrar gierir ei fresta glede þróttur.

Þess eg beide þriú missiri þióni eg sona, hiá mier sneyde i hyriu bire hæglát Kona.

Sídum kynnast þarf eg þínum Þeingill alldinn, ádurenn Lunna eignast dínu **Lík** med falldinn.

So má vera sagde Gramur sit þú nidur, næstur mier til frægda fram=ur fleina vidur.

Spír nú Seggur Sióla ad heite sitt málstadur, nefndist **Skieggur** Bulldu beiter Blacklitadur. D 5 Litid

Litid get nú geimir dáda gaura hallar, hirdinn sat á becke báda blóm-leg valla.

Gul leit drótt med gráum skiegg-ium greinist vera, honum þótte Hilmir af Seggium hvorge bera.

Miög var liótur mens helblindi, i maktar kiænu, eins og sótid andlitz mind, med augunn grænu.

Vísir tiáest var audsien, med víd-um fadme, skieggid gráa hulde hnien, og heilar miadmer.

Eplinn giæda og víned var, hiá virdum metid, enn einginn fæda önn-ur þar, so um sie gietid.

Nótt um fróned nú kom siena, og nádenn grida, Tigge þióna tvo nam liena, Týr mund rida.

Sofnar Agnar þreyttur þar í Þeingils ranne, aungvu fagnar óhægt var, med índiss banne.

Aptur vaknar álma hlinnr eige gladdur, laungum saknar sinna vina so bágstraddur.

Ovidfelldid allt þar þótti odda stær-rir, sem i elldi eda sóttir ótal bære.

Burtu

Burtu hrinder þrauta þióſke þó úr ſinne, ſie mitt inde ſvefn i Brióſte ſit-ur inne.

Hætte ræda hrundir ſeima: hroodur þigia, mætte giæda munde Beima moodur þiggia.

Prologus 8us.

Fyrſt mier bannad ecke er, Yggiar vín. ad drecka hier, þad ſkal idia medann má, mier ſo ſtitta dægur fá.

Tønn fyrir jafnann Túngu ſet, ad tala þad ſem huxad giet, ef þad bæreſt út um by, óþægd kynne verda af þvi.

Þvi ſkal hafa fátt um fleſt, forſug dempa ord er beſt, hellſt fyrir þann ſem heime frá, huxar og betra gyrniſt á.

J illum ſtad hann Agnar var, Eing-landz miſte fegurdar, ad leyſaſt þadann lauſa þund, lángade miøg á hvørre ſtund.

Eins frá heime hálum ber, huxa þeim ſem lída hiet, óþægd marga mein-giørdar, þá mikid fátt til ſaka bar.

Þarum ræda i þetta ſinn, þarf ei meir enn hitt tilſinn, ſkrifa i liódum ſkal eg brátt „ Skiølldúnganna Søgu „ þátt.„

Cap.

Cap. VIII:um.

Aptur seigium Agnare frat, ef þar fólkid hlýdir á, uppvaknadur Alma Tír, allvel sig til Hallar býr.

Hefde ei dúkinn haft um sig, heidurs Kiempann prýdelig, munde hafa meir ad þreingt, mækia vid og heliu teingt.

Gieck i høll þar Gramur sat, og grá/eyt Hird vid epla mat, Ita vordsur i þad sinn, Agnar sagde velkominn.

Lángt ad kemnum laufa ver, láta skal nú efter þier, og sýna drafnar sunnu hlíd, sú er Stúlkann væn og blíd.

Dýrbornasta Dóttur mín, dudud øll med Skrúd og lín, er hier nærre i einum Klett, hiá Alfkonu til menta sett.

Giengde Agnar Gilsa þá, giarnann vil eg hana siá, Brúde filgia bridiur XII, brátt kom hún á Hallar gólf.

Stutt og digur Stelpann siest, Stillir heilsar Dóttur best, málfadmur um mittid nett, miósætt valla og andlitz grett.

Háng-

Hángir Vor á Hoku þar, hnútur stór á Nefinu var, eins og Mere aftann á, álut þó um̃ kinnar blá.

Samt þó bar hún Silke Skrúd, Silfur og glæsta fofners Búd, Agnar stie úr Sæte sín, sídann heilsar Skrúda lín.

Agnar tier vid audargná, Ödlíng vill eg skule þig fá, oll þú fellur oss í gied, aungva hef eg værna sied.

Hún nam ansa helldur stiótt, hiá mier sofdú strax i nótt, árs mier freistinn Agnar qvad, eda meira Kong um bad.

Lofdúng þessu lofa ried, læt eg mier so falla i gied, ad þú Stúlkann allra best, eins mier giefir þennann frest.

Kostinn þúngann kiósa ser, qvol er ad bída eftir þier, mællre hún og másá vann, mannlaus ecki lífa kann.

Ecke greinir framur frá, um fram̃gáng Agnars Þeingil hiá, þar ókiættur þreyde um hríd, þanninn leid ad Brúdkaups tíd.

Leide

Leide eg þadann fialars far, fliótt til Nordur álfunnar i **Nordhymbra** lisstugt Land, lifdu menn vid fridar Stand.

Blíndvídur sá Búe Steins, og Bedia hannz fyrir **Agnar** eins báru i sinne þúnga þrá, þad vid Nidia giordu tiá.

J **Undirheima** fardu for, frelsadu þadann hringa Bor, lífgiof skalltu launa um sinn, Losdúngs arfa **Gloe** minn.

Hann qvadst búa Hvaljardar, á heilum deyge bræddann mar, læt i haf sem líklegt er, lagsmenn mínir filgia mier.

Ur **Þorsfiøllum** frá **Þelamørk**, þángad klædder næfra Bork, Seidmenn komu talder XII, til hannz **Gloa** um vedra gólf.

Súda garminn settu á mar, sá var lítill tilshndar, eins rann skipid løg sem land, lángann reistu Skeidar Brand.

Gloi tvadde fodur frí, og falløda Jordu Steine i, þá var nockur storma stans, stigu á Skip og lagsmeñ hannz. Upp

Upp i logne undu vod, ódum tekur ád ráſa gnod, frá Einglande um ægers Bug, eins og valur beiner flug.

Margar vikur marenn rann, mialldra Tuns, um hlies flóann, dúkar vinda holdu þó, þar til myrkre yfir fló.

Ohollt var um ægers hil, einginn ſá þar handa ſkil, ſkelld gríma og ſorte blár, ſo gieck það um vikur þriár.

Samt rann Knørenn ſína leid, á ſvortum mar enn hvorge beid, ótal flugu elldíngar, undur meſtu ſáuſt þar.

Þó um ſíder ſeigiaſt kann, ſo ſem dagur þar upprann, og ſo byrti meir og meir, míſings ſliettiſt folldar leir.

Þá var bir um þoſka laut, þar til Lande grænu uppſkaut, rodull ſkein á Biarka Blóm, beittu þángad maſtra lóm.

Seglinn lietu ſíga þá, ſo ſem nærre gieta má, fyrdar eckert feingu grand, feſtu Skeid vid gulann ſand.

Vier ſkutum ſkipe ſkunda frá, ſkrafar **Gloi** og frónid á, fara brátt því **Agnars** er, einhvorſtadar, ad leita hier.

Fiñ skulu efter flóðz við Ørk, slýkum oss um Eiðmerk, einginn nema Agnar má, oss á þessu frone siá.

Liggur þar við lífeð vort, látum eige verða á skort, vorum listum beita brátt, Brognum verde ei ráða fátt.

Atta samann skírir skrá, Skatnar geingu um fróneð þá, einginn skiepna augum með, Ita gat á veige sieð.

Fundu um slóðer Folldar Líím, fyrdar þeir sem treystu á Griim, og þar lycktaun Leir við Svord, líkann nockuð rauðre Jord.

Hnoðuðu samann liimi og leir, lærðer voru pilltar þeir, og so giorðu úr því mann, Agnar lietu heita þañ.

Leirgoð þetta fylldtu frk, fiandakrafte talaðe því, eins og maður eirnenn gieck, Itum með þeir hlóu að reck.

Skunda um síð að Skeggia holl, skein á Gull og handarmioll, liómuðu múrar líka þil, lioðenn víkia Agnars til.

Með óinde ollu þar, Odlíng hiá í Holku var, lióta fæðist Linda hild, leið so frañ að Brúdkaups tíð. Bráð-

Brádlega kiemur Bodsfólkid, brúk-
udu aungvann manna síd, skrimsli ljót
og skielfileg, skundudu þar um hallar veg.

Mikla kiæte Budlúng bar, Brúd-
urinn leidd til Sæteſs var, kalla lætur
Agnar á, Ødlíng skal hann sitia hiá.

Hollenn full af fólke var, sem furdu
lióta áſýnd bar, Gloa frá eg greina
kann, giæfulegur Agnar fann.

Laufa Tír hann liet sig siá, líka
mællte vid hann þá, sendur er eg ad sæk-
ia þig, sástu fordum úngann mig.

Stifta eg mañ i stadiñ þiñ, Stillir
þesse brogd eg vinn, Leyrskraakuriñ
gieck til Grams, enn gunnur i burtu ellda
dañs.

Einginn Kappann Agnar sá, út
um hlidid víkur þá, Gloa med og Gaut-
um Brandz, Galldra listar þiónum hañz.

Leyrmindinn hiá Lofdúng setst,
linda Skulld fær sídann fest, þar so
dreckur óþiód oll áfeingt vín i Kóngsens
holl.

A fiimta qvollde fallda Bil, enn
fyrri ecke sængur til, i þeim Milldíngs
maktar sal, med Agnare leidast skal.

Látum drecka þessa þiód, þar til vík sem **Agnar** tród, gautu Sprund med **Gloa** ad mar, gotann fundu hafmeyar.

Agnar Gloa greina fer, gullid á eg noglegt hier, i hellir nærre þángad því, þurfum vitia folldu i.

Bragnar efterskildu Skeid, skundudu aller þessa leid, i folldar sdur foru um sinn, og fundu linna Midgardinn.

Færdu med sier fofners Jord, fram á Skeid og. drón upp svord, eins i húna undu dúk, æsast tekur kiælann miúk.

Ellidi um Iguls rann, ákaflega rása vann, Landid hvarf enn dimmu ad dró, dofnar eige birinn þó.

Þángad víkur þulins far, Þeingils mág af leyr sem var, filgt til sængur frúar er, furda mikil þá til ber.

Sængur stockinn setst hann á, so fiell nidur i parta þriá, Itar siá þar liggia **leyr** og **liím** enn eige tegund meir.

Þar vid ollum brá i Brún byggir Sorg um hyggiu Tún, so **hefur Gloi sagt þar fraa**, Sagann þessu fleyra má.

Gloi síþrir gialfurs mar, grimlegt nida myrkur var, i tuttugu daga þar til þriá, þvínæst byrtir Sionum á.

Alldrei gódann brestur bir, á Búrhvals velldi nú sem fyr, þar til fósturs lítur láð, Lofdúngs Son med allre dáð.

Festu Skip og fóru af mar, fram á leid til Kongs hallar, Afa og Módur fríða fann, feiginn urdu er sáu hann.

Gullid flutt og Giersemar, af gota verdur Hvaljardar, audlegð slíkum Englandz frón, alldrei bar fyrir manna sión.

Veitslann hofst hinn vænsta nú, sem verdur giord á hnikars frú, Sif og Blindvid sækia liet, Siklings Bur med Orma flet.

Giæfann öllum gafst i vil, gledinn blondud krúsar hil, inn þar smaug i Bragna Briost, burtu sídann alldrei dróst.

Þacker Gloi þídar feck, og þeir sem fulgdu ad sækia reck, af feniu verkefeingu nægd, Fylkirs Syni lofudu frægd.

Alldrei Gloi um æsi tier, Ydur vid eg skilia fer, Yggs á Sprunde eda guod, Agnare líkar þetta bod.

Allir þádu ofners bed, endar þañ inn Veitslann tied, nú er batnad Nordra og Avgn, níte eg værd og fell i þøgn.

Vøku stittir stefia maal, støku qvittir hefia skal, Løkum tærde Tvíblinds fund, tøkum værder þvíi um stund.

Prologus 9us.

Indi bætir holla hier, hafa nædid meiga, lyndi kiætir, veiga ver, villdi qvædid eiga.

Giæda Vetur Seggir siá, sælldar giedi heita, kvæda letur mikla má, mønnum gledi veita.

Sumra tída mundar møl, mørgum veitir Nióla, sumar hrida burtu bol, Blóminn heitir Sólar.

Naudinn kierir flía frá, feikna kífsins bleika, daudinn gierir ending á, óþægd lífsins veika.

Medann daginn lífsins lier, láned manne giefna, tiedann Braginn fífa fer, fólke þannenn efna.

Gletter Anda fiærre fer, fegurd vyrdar hnióda, Sliettu banda háttinn hier helldur styrdann lióda.

Cap.

Cap. IX:um.

Reytslaun qvæda soonar sein, sindist þagnar hyggia, veitslann giæda endast ein. audenn Bragnar þiggia.

Agnar riode Blómann ber, Baugtum dýru krýndur, fagnar Móder arfinn er, augum skíru sýndur.

Bragde sínu þróttkur þá, þundur miallar handa, sagde sínum ferdum frá, furdar snialla landa.

Skiallda vigre búnum best, Bragnar hrósa Gloa, vallda sigri mátte mest, meidir liósa flóa.

Agnar fyrdum þiónar þá, þrautum sínum gleimir, hagnar fyrdum sóktañ siá, svofners dínu geimir.

Ríkium stýrir giefne gard, góins vallar blóma, slíkum rírir einginn ard, ægers hallar lióma.

Fridur indi besta bar, blómiñ happa kienner, vidur lyndi þroast þar, þægdenn Kappa spennir.

Tíoenn lídur suna sliótz, fiolner verdann seige, hrídinn bídur spenna spiótz, spillast gierdar eige.

Jra Gramur minnast má, mæte stormur eli, hlýra framur saknar sá, selldist **Gormur** heli.

Hefna lýsir Agnare á, ángrar hlýra pína, nefna fýsir Þeingil þá, þegna ríra sína

Dungal heitir Brodda Bør, bistur reidir hnúa, þúnga hreitir orda ør, 18 skeidir búa.

Hundrud hafde 18 Yr, álma þángad vada, undrud krafde sloda fyr, sáka raugar hlada.

Gánga Skeider aller á, Jrskir þreittu Bragnar, ránga leider þottu þá, þiódum sliettu hagna.

Síngur vodinn stormur stór, stendur Knorum slýtir, Springur bodinn falltur siór, sveliar kierum býter.

Urra streinger lánga leid, leidde vindur húna, knurra leinge bordinn breid, bussann syndir núna.

Hafner gódar fundu fék, fognud meiri semur, drafner hlióda ecke ík, eiru þeirra fremur.

Tiallda kuña Ekru á, eckert þiáde saka, skiallda ruñar þreknir þá, þordu náder taka. Vak=

Vakna drúnga svifter síð, síðla bæt-
ur efna, raknar **Dungal** Víser við,
víga þrætur nefna.

Sendi Recka Tiggi XII, Tiorgur
nýtar skáru, kiendi þecka goens golf,
gautar ríta báru.

Agnar finna þegnar þá, þrimu
randa boða, gagnar kynna, Fylkir frá,
frekum Branda voða.

Agnar fríður Blóma ber, bisiist
lundur hveita, fagnar stríður veiga ver,
vigra fundinn þreita.

Branda reiða Kappenn qvað kuñ-
um sieða stórum, sianda meiða þórum
það, þietta meðann tórum.

Seigið Ira gilldum Gram, gotnar
þeige blíðum, meiga ríra hilldar ham,
hræddir eige stríðum.

Snaudann flæker seiginn satt, sig-
urs geinge ríra, daudann sæker híngað
bradt, Hilmirs meinge Ira.

Aller spialla fáeð frí, feigðar gisla
dróma, snialler valla orustu í, Irar hrista
skióma.

Síðañ geingu þaðann þá, þesser fleina
runnar stríðann feingu Sikling siá, síðann
greina kunna.

Agnar taldur kosta kier, kallar hiorenn reida, fagnar Balldur odda er, Ydur fiere sneida.

Mestur Kappe sinist sá, sunnu vid-ur rínar, hestur happe metast má, makt-inn siidur fína.

Sigra náer alla oss, ógnar mæde hliótum, digra þiáer sleina foss, fárra giæda niótum.

Hrædist eige Kóngur qvad, kugar siirinn haudur, glædist seige þegnum þad, þundar hyrinn raudur.

Agnar deydum fróne frá, falle (kienner draumur) vagna leidum ollum á, unda renne straumur.

Tale hætta níunst nótt, nauda hæg-enn teste, vale kiætta feingu stiótt, fyrd-ar dæginn efter.

Morgnar skiálfa Tiolldinn tier, tal-id branda þrísa, þorna álfar hraustir Hier hlífar varda stísar.

Agnar lætur búast brátt, Brag-na fán sína, magna þrætur sefa sátt, sverdinn bláu skína.

Heima þiggia náder nam, Nord-ri alldinn Sióle, geima Yggiar hlítur ham, hvílu falldinn bóle.

Gloi

Glor fundar Tvíblindz tier, tíum skrídast náde, kióe þundar ólmur er, Ødlíng hlídnast gáde.

Fiolda Stýra hlítur hann, hyg- lun varga tærde, hollda ríra qvernbít kann, konster margar lærde.

Bragna lídur ferdum frá, flýtte múrum hallar, Agnar strídur þurfte þá, þióna dúrum valla.

Hinir æda bister brióstis, biria hrid- er skiallda hlinir slæda ellda óss, ólma lídir hallda.

Síga samann fylking fer, fólkid særet digra, víga samann Agnar er, einskis fære sigra.

Hardar renna skífur fliótt, fossum blódid dundi, bardar kienna elid ótt, Yggiar sliódid stundi.

Syrti hrídinn geise grimm, glansar orinn hvesta, syrdti lídinn darra dimm, dríkann fiore besta.

Undur flestu þróast þar, þrotenn giste fridur, fundur mestur víga var vallar hriste sidur.

Oddar Jálma Skiallda Skord, skuf- udu rendur hardar, broddar fálma hrídinn hord, blackar stundur jardar. Fley-

Fleyri Jra þiáde þá, þrymgun rande stóra; meire sijra fremdum fá, frægre Branda þorar.

Agnar ridur frægur fram, Fylkir kiendur happa, þagnar lídur daudans dam, druknu fiendur Kappa.

Siegnum Herinn frægur fór, fleina dogginn bleitir, þegnum kierinn stiku stór, stále hoggenn veiter.

Leiptur granda virdum vann, víga undur hroktu, sneyftur fianda kraftur kann, kúgast sundur floktu.

Glumdi Hiorinn Ekru á, ecke forlar kosum, rumde dorinn þúngur þá, þiódinn snorlar nosum.

Gilldann merkiss hitte hal, happa þannenn snaudann, trylldann verke skióma skal, skrifa manninn daudann.

Linna ranna sendir senn, segge britia báde, sinna manna **Agnar** enn, aftur vitia náde.

Falla merkid Sióle sier, sigur testir skilia, valla verkid fleina fer friálsum efter vilia.

Vidur riette fylking frijl, fyrrist kierinn' vande, bidur þiette orustu i, allur herinn stande.

Gloi

Gloí eira minstu má, mætur spennir álminn, sloi dreyra þroast þá, þeger grennir hiálminn.

Þegna felldi víga ver, vondinn reidde sára, slegna hrelldi otull er, unda freydde bára.

Merki Agnars bistur bar, Bersi heitir risin, verki fagnar þrymu þar, þegnum veiter slisinn.

Hríslubust blossar Sigtýrs senn, sendu naudir meingi, gvíslubust fossar unda enn, æde raudir leinge.

Agnar mestur vinna vann, veikinn under sunnu, gagnar bistur hernum hann, holldar gru der runnu.

Irar falla skiomenn skar, skatna fáre raudur, mírar allar þakte þar, þiodar nárenn daudur.

Knáer ódu hreiendýrs haf, hrosta giódur spardist, fáer stodu Irum af, Odlíng módur vardist.

Vedur Agnar frægur fram, Fylkir líta villdi, gledur Bragna dreyra dam, dolgum bíta skilldi.

Hoggenn greider Þeingil þá, þunnre eider hríngiu, ploggiun sneidir Irskum á, alla meider bríngu. Mundar

Mundar bíſte ſpillir ſpar, ſpekta ſígur ſnaudur, grundar hriſtiſt þrominn þar, Þeingill hnígur daudur.

Hina fáa deydde dor, dólga glettu vanda, lina ſmáa eidiſt or, ódur ſliettu banda.

Sióoda groodur. fiærre ſer, fylla bætur rwna, lióoda hroodur ærinn er, illa lætur nwna.

Prologus 10us.

Stundarkorn ef herians horn, hefda jeg i mundum, ſkyllda eg lióđ, ſem lík ar þióđ, leſa á vøku ſtundum.

Lietſt eg fyr, i Beſlu Bir, Bragar hætte frama, laga tídt, um landed frídt, lender þó vid ſama.

Leidiſt fleſt, hvad leinge ſieſt, látum þad ſo vera, eg vil þó nær ødlaſt ró, af Agnari lióđ frambera.

Giæte þad, i góđum ſtad, giefid þægdar auka og ſveiflad ſtigd, úr ſvalre bygd, Sigtírs fornu gauka.

Skíne Sól, um hyggiu hól, hlíuſt manndígdanna, og verme allt, ſo verde ri kallt, vitſku haudred ſanna.

Giæf-

Giæfann best, þeim gagne mest, sem giøra vel i flestu, ødlest nægd, og hugar hægd, hina allra bestu.

Stunda frid, og soma sid, sierhvør efter mætte, varist grand, um vitsku land, vik eg ad Søgu Þætti.

Cap. X:um.

Potti bid, at Þulins frid, þar sem lauk orustu, herfáng med, og Brá-ens bed, Bragnar ad múrum Þustu.

Lidid fátt, þar fiell i smátt, Fylk-ir siálfur Agnar, Irland hlaut, med skiallda skraut, Skip ótal og Bragna.

Nordri dó, þeim náder bió, nad-da thri hauge, þángad knár, vid kesiu fár, kastade raudum baugi.

Veitslu stark, þvi vera þarf, virda Agnar sæmde, giøfum med, so Brá-ens bed, Bragna skortinn tæmdi.

Javtna spialls, sá Einglandz alls, átte meire hluta, niótur hiet, sá Gilsvik eg giet, Gramur á vagne skuta.

I herferd dó, enn hann var þó, hlyre Nordra riettur, Agnar land, og orma sand, ysir var nú settur.

Einvalldz Gram, i Yggiar haun,
Agnar ildir játa, rikte þar, sá rauder
skar, runnur freyu gráta.

Gloa liet, med grafníngs flet,
grund veria **Nordhymbra**, med sókn
og vorn, um Sela Tiorn, og salina best
hátimbra.

Agnars lád, og ríkiss rád, rodnuls
jafnast blóma, giæsann hrein, i ollu
ein, á honum giorde lióma.

Austra far, um óska mar, ad **Holsetu**
Lande, hlaupi fliótt, og herme
drott, um **Hiorvard** þar rádande.

Hroks tók Nid, þeim happa sid,
helldur efter lánga, med hrínga rán,
sem hefdu lán, Hiónaband inngánga.

Dana Jord, med velldiss vord,
Viser fremdar spake, riede þá med heidre
há, **Hrolfur** nefnist **Kraki**.

Fadir hannz, sá fleigir Brands,
fiell vid Svía slóder, **Helgi** sá, sem
hermi eg frá, **Hiorvards** Ommu
bródir.

Helga Jód, var hrínga slód,
hana **Skulld** má kalla, af galldra frú,
nam fædast þú, forsjug miog vid alla.

Med

Med Hrolfi var, sú hafliós bar,
hvorium óþeck manne, ad tala um það,
i Tignar stad, trúi eg maktinn banne.
Hiörvard nú, þá fegru frú,
fiste mest ad eiga, sier þar líkt hanns
sinned ríkt, sagdest elska meiga.

Setti Skeid, á humra heid, heitins fodurs líki, mundar snió, ad drofnum dró, drótt og linna síke.

Vel gaf þeim, um hvala heim, hittu Dana vellde, gieck fyrer Hrolf, med garpa XII, gofugum qvediur sellde.

Blídlega tók, þeim Brandinn skók, baud honum þar i sæte, nálægt sier, eñ nadda ver, nú tók þvi med kiæte.

Bad sier hlióds, so míking móds, mætte fá ad stundu, giftid mier, vid Gram hann tier, Grábaks Sala hrundu.

Sister þín, er Skulld sú skín, i skarte sogd ad hálfu, hellst eg vil, þá hadda Bil, hier i Nordurálfu.

Ráde Snot, qvad Ræser mót, reiminn Silki Klæda, kollud var, hún kiemur þar, Kongar vid hana ræda.

Játar Sprund, heim Járna þund;
Javsfur skal so búa, Brúdkaup þar, enn
breste ei par, Bragnar þángad snúa.

Veitslu tíd, so verdur blíd, Vísir
seik **Hiorvardur**, **Skulldar** nú
enn fríðre frú, filgde móens gardur.

Heim á leid, vill hallda Skeid,
hreisdur Ríkis valldi, allteins þar, og
ádur var, Oplíng Skatta giallde.

Kónginn þá, so kalla má, qvaddu
hión med blídu, stigu á Raung, enn
Ráenn saung, raululu vindar strídu.

Komu heim, med sælld og seim,
settist frú i Ríki, Otul var til óþægdar,
ei fannst hennar líke.

Galldra seid, nam hrínga heid,
hellst áslunda seiginn, grim̃ i lund þvi
lasta pund, liet so morg útveiginn.

Hiorvards sinne, mál og minne,
mieg var svipad þessu, fødurs líke, Lofdúng
Ríki, laufa saung i messu.

Agiarn slægur, eige þægur, óhlt
þótta madur, drott þó veite, drakons
reite, daufur enn skialldann dladur.

Hura fer, nú hrotta ver, hver hann
skal áleita, Ríke ad ná, sem Rausn er á,
so riedi ótal Sveita.

Eing-

Einglandz veit, um allann reit, orma nægder Stræta, og **Hroars** Nid, þar hallda frid, sem hrínginn sotte ágiæta.

Bauginn þann, eg kalla kann, kiorna eigu mína, giegnde snót, þeim geira briót, gief eg rádid fína.

Sofnum her, ad solltum ver, so komum óvotum, Einglandz Gram i hilldar ham, hier til eckert sporum.

Trolla kin, med galldra gin, giek eg látid fylgia, óvarann, so **Agnar** þañ, unda kiæse bilgia.

Rekia skal, vid ríkann hal, rañann fiandskap forna, heingdur sie, á hædsta tre, hier mun hann ei vid sporna.

Allt mót hlær, þú Eingland fær, unned Brande stinnum, efter þad, mun ótvílad, alla Danmork vinnum.

Sióli gledst og safna qvedst, seggium allra landa, vopna mergd, i fræga ferd, og fákum misings granda.

Vindlandz her, hann velia fer, og vída af Sudurlondum, Austur frá, kom ótal þá, og Finnmarkar Strondum.

Skip ótal, og eins úrval, allravestu Þegna, Risa Troll, og eirneñ oll, ud'ærte má fregna.

Syrpu lid, i Sverda klid, safnast ad Hiörvardi, álfa ætt, og volvu vætt, Vísir á lidid starde.

Fliódid gledst, nær fólk adtredst, fagnar sínum líkum, Volvur hiá sier hafde þá, hiellt hún mest af slíkum.

Siálf bió Skeid, á Solsa heid, sæmdum Skullð fráleyta, med þad lid, sem vel tók vid, og vest i ollu breita.

Gramur þar, á Gistils mar, giorde burtu hallda 50 stór, um fiska kor, fáum Knere talda.

Fleire smá, þar fóru hiá, fagur búnu Skipinn, geispadi mar, því grimmur var, garmur ygldi svipinn.

Vedur grim̃ á drosn og dim̃, drundu i svortum vodum, streingur gol, enn hrína hiól, hefring fiell med Bodum.

Stittist leid, um lísu heid, á leyne vog innhallda, Einglandz þar, sem blóma bar, Biorkenn yggiar spiallda.

Tiolldum slá, þar hædum hiá, i hvilt og skioli kletta, umbúast i einum hast, allt so verdur þetta.

Hof-

Höfdu glaum, vid horna straum, **Hiörvardur** og spracki, svelgdu öl, vid marar möl, menn í úlfa stacke.

Látum þá mi liggia hiá, lodre um grímu eina, **Agnars** til, eg víkia vil, vísna smíde seina.

Stýrde um lád, med dýrre dád, dreifir Jotna Róma, audur frid, þar átte vid, allt so stód i Blóma.

Gloi land, med góens sand, giorde tídum veria, eingenn þar, vid þrútenn mar, þorde á fróned heria.

A Gilfa fund, um golners sprund, **Gloi** ferdast náde, fagnar þeim, med sæmd og seim, Sióle er stýrir láde.

Erinde hier, eg á hann tier, Ydur vid til þarfa, þessu tiá, skal Fylkir frá, fást mun nóg ad starfa.

Slægd er duld, ad skruckañ **Skulld**, og skadsolginn **Hiörvardur**, koma ófridz, med ótal lidz, Odlíng rómu hardur.

Vill hier lid, med lítinn frid, láta fyrer sier hníga, Tofra þiód, med þundar glód, þrammar á stigum víga.

 Skullds=

Skulldar lid, hefur saúrgann sid, Seidkonur og Alfar, teingiast heim, um Tronu heim, Troll og fialla þiálfar.

Hvart þier, vill geira grer, og galldra full hanns Qvinna, Skulld hier nú, á skilvings frú, skada folk, og vinna.

Sofnum her, so verdum vier, valla um sinn orþrota, Gramur bad, so giøra í stad, giefast rád til nota,

Lids samdrátt úr allre átt, Ødlíng hafde frægur, drífur her, ad hrínga ver, heil um 15 dægur.

Gloí má sier giefa ei frá, galldra uppleggia klisiar, móte Skulld, enn mín er duld, Mærd því ódum sisiar.

Rímna liood, þaa lastar Þiood, lyndíss mood ureitir, einhver good, mier audar flood, aungvann hniood heim veitir.

Prologus IIus.

Lítt vid sporna fiølners fund, frekt á morgna sæke, giarnann þorna gief eg lund, Gínars horna læke.

Mier

Mier ánæger giefst i grun, gieds
þá væger hlaupid, fyrer Brage fagra
mun, fá i læge kaupid.

Vetrar mundu listing lier, lønd-
úngs fundu kynna, um vøkustund, þá øld-
inn er, ullarpund ad spinna.

Fallda hlída hug ei díl, hátta
smyde skilia, þad mun vída þægdar til,
þeim sem hlída vilia.

Stitte hródur stunder minn, stef-
ia fródur valla, ángurs módur i hvørt
sinn, á i Tiódur falla.

Oska eg lídum Landsens hier, lucku
þídu stundum, þeim er tídum tæra mier,
Trygd á blídu fundum.

Flíta verdur fræde nú, fiærre Merkt-
dum skada, tíminn skierdur Tírs á frú,
tekur ferdum hrada.

Cap. XI:um.

Soonar vagna framur fer,
fram̃ úr þagnar ládi, þar sem Agnar
Hilmir her, hraustum fagna náde.

So um̃vardar seigia frá, sóknar
hardann grúa, ried Hiorvardur Hil-
mer þá, heiftum svardur búa.

Skullð með aðra Fylking fer, fram̄ um Jaðar mollðar, Illsku þáður edlið ber, Eiturs naðra follðar.

Ekru þekte Illsku lið, óró vakte stóru, skylldir blakte á höllða hlið, hvorge nakter vóru.

Byggðer fríðar brenna þar, Branda hríða gióste, æððu ýða víkingar, vasðer stríða þióste.

Þyrma ei neinum Þeingill bað, þíngðer meinum giallða, Börnenn steinum britia í spað, buðu eins reinum fallða.

Agnar sögu sanna fær, sverða slögum standa, vill á dögum verða nær, vopna lögum granda.

Herenn býr í hilldar slátt, hollur stýrir Bragna, eckert rírir Millðíngs mátt, mál það skírir Sagna.

Skirtu klædast Skiolldúng fer, skrúðann giæða þundar, lundur flæða birtu ber, og blávond æða sunda.

Mittið vefur dírum dúk, dugnað hefur ráða, hannz ei sefur hyggia ómiúk, hreystinn krefur dáða.

Með

Med Fylkingar fliótt útdró, frægur hrínga veiter, Gotar Hrínga macka um mó, mela sprínga reitir.

Agnar besta Blackinn á, birtu giesta oma, fegre siett þad fretta má, farid mest á liomar.

Jórenn nýtur feitur friáls, folld á bítur grænne, Brúrn enn hvítur haus og háls, hvorge lítur vænne.

Jorsins Herra honum ann, hiallz um þverar leidar, somdi bera Þeingil þann, þessum hiera reidar.

Þar vid melinn stodugt stár, stirjar eli digaur, hófa Deli furdu frár, frísar og Mielinn tiggur.

Þegnar leida fákinn framm, fliótt ad Skeida reite, stock á reidar stórann gamm, Stefnings Heida veitir.

Gloi glæste Fylking frí, fór þvi næst útbúa, hvorge dæsta orustu, allra stærsta grúa.

So i ár um fiolners flióð, fara enn skár á márnum, liggur hnár þvi hann sá óð, Herenn grár fyrir Járnum.

Vedrinn milld þá voru og góð, sígs ad hillde strika, flockar gillde fóru um slóð, fagrer skylldir blika.

Lítt ved brá þeim **Leiptur** ber, Lofdúng háum þocka, þegar sáu heiftar her, **Hiörvards** gráu flocka.

Sikling-lióte sier um braut, svip á nióte stiriar, **Agnar** spióte ad skálkum skaut, skiallda rót nam byria.

Hels þar tiódur odlast einn, under blódgum farme, heiftar sióður heilla seinn, **Hiörvards** módur Barme.

Skiellir eli Skavglar á, skrækte hvelid álfa, kiemur Hel med Hrópe þá, Hrugners melir skiálfa.

Hremsu drife drunde i þióð, dreif þad yfir Haudur, undann rife beliar Blód, brusu þrif þá daudu.

Naut ei sólar þiódenn þar, þrítur dóla pína, eins og nióla aldim̃ var, ulfar góla og hrína.

Beggia her af hoglum þá, hrumer gierist álma, einginn verri undur sá, oddar berir Jálma.

Isist Tiarga hid Enska frón, á sier varga kiætta, hruslast margra heila frón, hellst þó kargra vætta. Alm-

Almhrÿd skardar, þiódenn þá, þri-
fur harda skióma, gonduls Jardar got-
um á, geir og bardar hlióma.

Skulld med herinn skáhallt ód, skióma verinn **Glói**, henne fer i mót af mód, mækia skier oiói.

I vagne situr glettinn grá, geìse bitur slægda, hennar litur merkia má meingiord flitur nægda.

Skiessum verri skaut úr kló, skaſs uppspenner Boga, er fyrir hverri ein-hver dó, álfur snerru loga.

Glói mætir galldra her, geirs má bæter undra, Járn tilbætir eckert er, ad þá giæte sundrad.

Senn vid rosa rómu skúr, rign-er i mosa hristar, sáde posa einum úr, Itar vos því gista.

Hreckia lid i heliar mód, hnie þá nidur á grundu, stód ei vid þeim vopna riod, vantadi fridar stundu.

Skulldar fellur þiódinn þar, þraut á skiellur strída, undinn svellur æda mar, út so fellur vída.

Víz8 um Tuna strætenn stór, styrkur súnar giestum, ridlaſt núna fyiking fór, frygg-iu rúma vestu.

Skulld hvatvísa - soddann síer, sókn tilsk:a nauda, um láð valdísa ligg ur her, líet uppríísa dauda.

Olmur bordust eins og ljón, eckert spordu draugar, hinir vordust hels um fron, hríngju mordust Baugar.

Fianda kraftur filgdi hier, furdu skaftur leinge, líke taftur hristi Her, hrottana aftur geinginn.

Gloi hlítur hialldre frá, hleypa níter dáda, sier ad slítir hæð þar hiá, hug ei þrítur ráda.

Veisar dúk þad Sveitinn sier, særing brúkar varna, sie:lu Búkar fallt dauder, folld á miúka þarna.

Einginn leingur upp þá stód, íllsku dreingur Skulldar, hennar feingur heilla vód, í hast og keing ódulda.

Gat ei skotid helldur hún, hauðurs lotid meinge, hýr var brotinn audz fyrer rún, orva þrotid geingi.

Máttar kraftur miog af því, mens er taftur hlídar, Gloi skaftur geirs hregg i, giordi aftur rída.

Skulldar lídur fiell á frón, flestum svída under, hekid sirída hrestu og tión, hier so lída stundir, Agn=

Agnars hróša afle má, ódurínn kióša hlítur, J senn glóša einu frá, er jaungdróša nítur.

Rídur fram̃ i Hiorvards her, hóša gamminn fleingir, orku ramma ó-tal skier, af því skammar meinge.

Under skíum eingenn má, aftra svíun nauda, hafde 10 i hogge þá, hina ófríu kauda.

Ei má tólia af heiftar her, hior sem velia beidde, fossum belia Blódid fer, bláleit helia meiddi.

Drundi skarra holund hvar, hen-ndi Barrann ada, undir narra þrúdu þar, þundar blarra klada.

Samt Hiorvardur hrotta brá, heiftar spardur valla, Einglandz hardur herenn þá, hlaut eggbardur falla.

Enn þó varast Agnars mund, eins og kararlegu, ædrann Hata fór á fund, flock vid hiara tregur.

Skulld vill finna og skrasa vid, skiótt hvad inna gagnar, hana áminna ad herda ófrid, hraustann vinna Agnar.

Þessu nenna Þeingil bar, þá tok renna hin snauda, fylkíng hennar falliñ var, flestra kienner nauda.

Kóngs

Kóngs i lidid komst hún þá, kóf var idid skiallda, vígs á mide mátte siá, menn ei fride hallda.

Gloi deysir galldra víss, gat ei reifad vanda, nockurn veitir hiallta hnífs, hún med leysi standa.

Galldra Ima sóknir sier, sveif til grímann heida, þennañ tímañ Agnar er, yggiar Brímann reida.

Kappenn úngur Brandinn bar, i Bulldu sungnum klide, einn fiórdúngur efter var, af Hrísunga lidi.

Mærenn niorva ædir ótt, oddar horva i skeidir, liómann giorva þrítur þrótt, þar um orva leidir.

Um sig múra vaktan vel, vondir kúra reckar, Enska lúrar hvorgi hel, horna skúrir drecka.

Látum sofa þessa þiód, þreitta ofar láde, svefninn lofar mikla móð, miñid dofa þiáde.

Gioodur froodur Herians hier, hagnar goodu letri, moodur oodur mier so þver, magnast groodur betri.

Pro-

Prologus 12us.

Enn skal láta alla játa að eg kunne, freyu gráta særa runne, søgur i máta lióð af munne.

Eckert sladur oft málstadur Itum sende, stundum gladur orð mín ende, Ummyndadur af Læknirs Hendi.

Fyrrist mundur følnar lundur fyrst á Bare, óðs þó fundur enn viðvare, á Níundu Siøund hiari.

Heims ósvinna og heistar vinna hugann þiáer, íllt áminnast menn íllspáer, mier vorkynna í neinu fáer.

Stittist Tíðinn stillist hríðinn stifstast friður, þrítur qvíðinn qvølldið viður, kiørna príðinn indið stiður.

Tíð skal níta og fræðe flíta um fagrann Horra, síst ávíta valgauts orra, vaka hlít um Jóðið Norra.

Cap. XII:um.

Mann at viðu um folldar siður fogur sunna, að Skavglar hvidu skióma runnar, skunda og íðu sára brunna.

Einglandz kátur her med hlátur hrotta tekur, hinum grátur hugfall vékur, hels umsátur og skadinn frekur.

Þá Hiorvardur heist óspardur hialar strídur, vor eggbardur liggur lídur, lista ardur þrotenn ei sídur.

Hvar er núna helblindz rúna, heilla skaftur Skulld orms dúna skord, þinn kraftur, skadann búna hríngs fær raftur.

Hiellt eg trauder hníge daúder hier innlendir, sigurs auder bole brendir, blóma snaudir fyrer þier kiendir.

Agnars sniollum fyrer føllum feikna Brandi, hiálms i gollum hier á lande, hann er af øllum Ovinnandi.

Skulld þá tier, oss skada lier vid skierding ríta, Glói hier sá glópur líta, galldra mier nam fyrer óníta.

Einginn gietur vor nie vetur verid hannz jafne, i galldra leturs sinka safni, særing metur púka nafni.

Jeg kann alldrei grimmum galldri grand fordiarfa, þegar i hialldre hann má starfa, hier med skvalldre til óþarfa.

Samt

Samt vier reinum framt med flein-um folkid meida, Agnars skeinum lidid leida, laufum breidum voll á skeida.

Voriast roma aftur á óma æstu sprundi, Agnars hliómar hior um grundir, hafde tómar eige mundir.

Eins og lion ad allra sión, þar ædde um valinn, frægdar þion med fremd uppalinn, fiandmanns hión so deyde kvalinn.

Gloi eins hiá gautum fleins í geirshrýd sendur, golldrum meins þar móti stendur, á midid hreins med blód-gar hendur.

Minkar dug og Hiörvards hug, þvi hord var rimma, Skulld oflug í giedi grimma, geiraflug þar hrædist dimma.

Þvi ad þeirra lid um leira lá nú flesta, í sínum dreyra dádum lesta, dryf-ann geira vard hin mesta.

Hvurfu bæde, hion ad græde, Ž haf tyk flana, fliót úr æde af innu grana, út á flædi settu hana.

Nockra synda seidmenn blinda sier med hofdu, og skordir lynda er skammer vofdu, skiótt uppvinda seglin krofdu. Mi-

Mistu seim vid mela reim og marga hríngin, kinia seim og qvøl i bríngukomust heim med svívirdíngu.

Agnars sigur ágiætligur er ad heira, hvílest vigur vals um leyra, vargurinn digur má burtkeira.

Valinn ridia og allmargt idia ullar skióma, særda stidia úr eli óma unda gydia þarf ei hlióma.

Herfáng mesta hlítur besta hollda Styrir, komu giesta stafna stýri, stálinn flest og linna mýri.

Skifte hrottnum medur monnum Milldíng aude, kífs frá onnum komu ósnauder, i Kialars ronnum lendtu daudir.

Veitslu stofnar vel ódofnar Víser mætur, hrúgur rofna hvera glætu, vid horn ei sofnár lid ágiætu.

Því olteitinn þegnum heitin Þeingils ranna, tals um leitinn bolstund bannar, blídu veitir og gledi sanna.

Agnars kiósa aller hrósa ædstu príde, bor álmdrósa leida lídi, liet yfirgiósa deyd i strídi.

Einn

Einn gat meinge fiortión feinged frægstra nóti, þó hefde eiginn hiors i róte, honum leinge filgt med klóti.

Agnar tiáde, **Gloi** gádi golldrum standa, móti á láde feniu fianda, fólk med dáder leysti úr vanda.

Honum ber því, hrós af mier k yædsta gylldi, triggur er sá flock vorn fylldi, fleina grer og ríódar skylldi.

Veitslann þrítur Víser nítur vann jo-mæla, fátt ábítur fyrdar hæla, flest ad lítur veralldar sæla.

Eiri eg valla kyr ad kalla um kólgu reita, skal so falla Skeidum beita, skiótt án galla búning þreyta.

Til Austurlanda Biornum Branda brádla holldum, 10 um þanda ægers olldu, oll skal vanda Bordiñ skiolldum.

Þá skal eg vinna Fylker finna framann á qvelldi, **Hrolf** med stinna Fiolners feldi, frænda mjnn i Dana velldi.

Hann er mestur mæring bestur af monnum talinn, sæmdum hrestur ædstur alinn, eige brestur linna salinn.

Lidid kallar Lofdúng snialla á lægers Jóra, daginn allann þorna þorar, þá án galla búa stóra.

 Gafst

Gafst nú dagur giæda, fagur á grund Beimuna, settu þundar flæda funa, fáka sunda ládz af bruna.

Gilsi mætur **Gloa** lætur giálpjór stýra, fágudum glætu folldar líra, fram̃ um vætur ránar mýra.

Hertoga þecka frónid feck i forrád greida, Sikling recka so nam̃ beida síd-ann gieck á liónid reida.

Dreki var, sem Budlúng bar̃, hinn beste ad líta, seglinn þar, med sylfrid hvíta, sól úr mar, og perlid nýta.

Leysin flota glamma gotar giördu skrída, atla um vota velldid frída vard til nota kyliann strída.

Sungu streingir, lunga leinge lægers sala, **þunga eingin̄** kienner **kala, klungur meinge** fróns bar vala.

Rymia voder glymia gnoder um gieddu Búder, ægrr loder oft vid súder, æsist bode rán þar gnúde.

Vid **Holsetu** land þá lietu lídir falla, vod umgietur grein sem spialla, gímir jetur króka alla.

Hardt uppvada **Hiörvards** skada, Haudur ellde, sverd oglada syrda felldi, feigdinn hrada lófum skielldi. Strand-

Strandhogg tóku stór og óku strax til Skeida, frægdar klóku fleina meidar farminn jóku hrímþuss eida.

Leystu festir fliótt vogiestir fyr enn vardi, lídur hresti lióst ástardi, láded best hiá **Hleidargardi.**

Hrolfur þar i vegsemd var sá Vísir spake, auknafn bar og kiendur **Kraki,** Kónga snar hinn besti maki.

Skipinn sveima hvals um heim ad hofnum Dana, festa Beimar á svæde svana, sídann þeim hiá innu grana.

Sídann búa Bragnar nú um báru hesta, tiallda grúa tóku festa, týrs á frú med príde mesta.

Þaug voru málud utann úr álum ellde lióssa, eins og bál þar byrtu hrósa, betra priál mun einginn kiósa.

Náder taka um nótt án saka niótar fleina, ad vaungum hakar værdinn hreina, vodi ei blaka mun þar neina.

Blessud þegar um brautir vega Blóma striálar, glens an trega naumañ nála, náduglega svefni briála.

Hundrad kallar hollda alla Hilmer svinna, heim án galla **Hrolf** ad fiña, hlítur eñ valla kyrdum siña. S 2 **Hrolf**=

Hrolfur fagnar, frette Agnar, Fylkir á lande, rakins vagna var rádandi, vordur Bragna i maktar standi.

Kappa sína sende sína sigurgiefna, heim liós rínar hyrdir stefna, hródrar lína fær þá nefna.

Sex er fóru fyrda stóru ad Fylkirs tiallde, Hrokur ómiór og hann Beigalldi, Haki á jór sem Bavdvar taldi.

Þá Hvytserkur madurinn merkur med Hæleggi ídner verki i odda hreggi, ósta serke báru segger.

Agnar sinna láda linna lundar og bióda, heim til svinna Hirdirs þióda, hannz þeir inna ordagróda.

Slíkt vill þiggia af traustum tiggia er tærir seimi, mig kann stiggia margt i heime, miodur yggiar burtu streymir.

Brædi hnecki blædi ecki blæraest unda, giædi þecki glædu mundar, grædi flecki klæda þunda r.

Prologus 13us.

Nuiettann standa reikning verd á Rímna Bøgum, Grædirs Ellda gyrnast þor-

þorar Gríms Jallsſonar eru fiór-
ar.

Haralds Bana Hrings eru
tólf, þær hafa marger. Ein af Ski-
elk hvad Edlid kiætte, Ulfvars Rí-
mur ſiø vidbætti.

Af Þorſteini Uxafót jeg ordti
tíu, gøfugann fyrer giætir korda, og
giørvallar ſem nú ſkal orda.

Volſúnga og Ragnars reiknaſt
riett 30, þar til ſex, enn þá ſo ſkiedi,
þrennar fiórar af Hallfredi.

Af Brávalla Bardaganum byrt-
aſt tíu, Dráplavgar ſona tutt-
ugu taldar, tvær ad auke ecke val-
dar.

Af Lodvich og Alexandro át-
ta reiknaſt, Holmveríanna ſextán
ſeige, ſo ad talann bregdiſt eige.

Af Þórmodi og Þórgeiri el-
lefu tvennar, hier næſt tólf af
Hiálmtyrs ſøgu, heirum kunnar
Rímna bøgur.

Aſmunds Víkings inne eg
fiórtán ordtar Rímur, enn Flock-
arnir Alfs af ſøgu, eru ſiø med
gømlum Brøgum.

Af Vídførla Jngvari og arfa
hannz Sveini, tíu reiknaſt tíd ei ſkor-
ti, tólf Vitealins rímur ordti.

Af sann mælltre AGNARS søgu eru fluttar tólf, enn hlít so til ad giæta, tíd ef leyfir enn vidbæta.

Cap. XIII:um.

Agnar reid med hetíum Hrolfs ad Hleidargardi, heilsast Jøfrar hiartad kiætir, Hilmir Enskann leidde i sæte.

Veitslann mesta verdur þar i Vís-ers ranne, hornenn skálir kier og krús-er, kappar spenna þar gódfúser.

Greinde Agnar Gilsa margt sem gyrntist vita, sókn i Skulldar vidris vedri, og veru stirdh i heimum nedri.

Leitst á Agnar Lofdúng Dana lángtum betur, enn adra menn sem ád-ur hafde, augum lited vitskann krafde.

Vænt mier þætte Kraki qvad þú kynner frændi, sýna mier því sigre treyst-ir, sílofada þína hreysti.

Gieck úr sæte Gramur hinn Enski gøfuglegur, þángad sem á becknum bád-er Budlúngs Kappar hofdu náder.

Annar Bavdvar Biarki var enn bísna þrekinn Javfurs Kappe hinn Hvytserkur, hørutvegge nógu sterkur.

Siñ

Sinn liet under hvoria hønd og hiellt sem Børnum, gieck um hallar gólf ad kalla, gátu dreinger hrært sig valla.

Liet so aftur lausa i Beckinn Lofdúngs Kappa, gieck til sætess Gram hid næsta, giet eg stande vid honum fæsta.

Undrar **Kraka Agnars** Kongúngs aflid mesta, alldrei sagde hann Yd-ar lika, álfann Nordurs hafde ríka.

Liet nú sækia **Agnar** Ita ofañ i tiolldinn, kistur þriár med kappe stóru, kúffullar af Gulle vóru.

Hrolfi Kóngi hann gaf eina úr hinum riede, skifta á mille Milldíngs Kappa, og manna hannz er nærre vappa.

Hrolfur spurde hvorsu lángt hañ hallda munde, Fylkir ansar fremudur dáda, forløg þessu læt eg ráda.

Enskann Lofdúng lofade allur lyd-ur Dana, **Hrolfur** unne honum ad sønnu, heitara enn øllum mønnum.

Hann þok visse hvørge átte Hilmir maka, á løndum vída luckugiefna, lofudu **Agnar** þeir sem nefna.

Nú vill halldа **Hrólfi** frá með heidre mesta, ofann til Skeida frægum filgdi, fagur búnum undir skylldi.

Kvoddust sídann Konúngar i kiærleik mesta, Hershøfdínginn **Glói** greidir, gánginn Javfurs út á Skeidir.

Hann vid tiolldinn hollar náder hafdi á medann, atkierinn þeir upp so drou, ægers meyar glottu og hlóu.

Segl vid húna hier næst vinda i hægum bire, austur úr sunde eirar flana, Essinn hlies frá haudre Dana.

Vidar þande vargur segl á vendils Jórum, urra hiól enn glumdu gnodir, greniade siór þá bloktu vodir.

Ad **Glæsirsvollum** flanadi flotinn fagur búne, hiet **Godmundur** giorde sihra, Gramur þessu velldi dyra.

Hulginn var á efra alldur Øplíng ríkur, Dóttur átte Odda stefner, **Idunne** þá meyu nefnir.

Vidsiáll þótte Víser morgum vera og slægur, margkunande i galldra giordum, geiri beita kunne hordum.

Agnar geingur uppá land og einnenn **Glói**, tiolldum slá vid tronu Búder, tóku nádir reckar prúder.

Glói

Glói nefna Godmund fór og greinde hlð sanna, Agnari um Ödlíngs háttu, ei þad margir heira máttu.

Döglíngs vil eg Döttir fá qvad dverga maki, Agnar mællte i ordum blídur, eige sýniſt mier þú frídur.

Jeg giet ordid eins og vil qvad arfe vestra, ſkuggſiaa tók og ſkoda náde, ſkifti um farſa hannz á láde.

Frídur vard og faungulegur fyrir madur, alla æfe ſo nam ſýnaſt, ſú ei mátte fegurd týnaſt.

Agnar mællte mikill liſtamadur ertu, mettur ſæmd og mundar ſkare, margur er aattur Ófriidari.

Þier til handa Þeingils Dóttur því ſkal bidia, adſtod veita enn alldrei pretta, allt verdſkulldad hefur þetta.

Hier næſt geingur hallar til ſá Hilmir Euſkur, Glói med og hundrad hinir, Hárs i vodum eige linir.

Komu ſo fyrer Godmund Gram i glæſtum ranne, Agnar heilſar hon- um vandar, hiner líka Briótar randa.

Vel þeim taka Vísir giorde vellaudug- ur, Foringiañ ſpurde fyrſt ad heite, fliótt úr leyſti menia veitir. G 5 Vo-

Ydar nafn um allann Heiminn ausar Gramur, únger og gamler allteins þeckia, ougver þínum lofſtýr hneckia.

Agnar mællte Ydar tign ſkal auglióst giora, Gloi heitir geirs á þínge, giæddur liſt vor Hershofdíngi.

Ydar Dóttir eignast vill ſá afreks madur, fylgi eg til þeſs ſleiger audar, fullhrauſtum i líſe og dauda.

Alldrei giftir Odlíng betur, einka Dóttur, þar til ausar Peingill ſveita, þverlega ſkal ecke neyta.

Hier ſkulud vera velkomner til veiſlu gledi, ſit þú Agnar Fylker frídur, frægſtur Kappe mier vid ſídu.

Þar næſt Gloi og þegnar Enſkir þádu ſæte, veitſlann hæſt med vírdíng meſta, vín og olid drúcku beſta.

Leid i hollu Lofdúngs Dóttur leitſt á Gloa, óſkade ſier ad eignaſt fære, Odda Týr þó lágt á bære.

Málaleitun Agnar enn vid Odlíng hafde, Godmundur ſo giegna nennir, gief eg meyna hrotta ſpennir,

Oſs ef Biarma under vinnur alla folldu, Harek Gram til heliu leider, og Hydbiorn eiñ i ſkógie deydir. Sá

Sá hier nærre Seggium skada sín=
er tídum, **Glói** undergeingst nú þetta,
grundu festir Orma Stietta.

Þo skal bída þar til eru þrautir
leystar, Brúdkaup þeirra bióst nú **Agn=
ar**, burt, og **Glói** hlies á vagna.

Glói Agnar Gilfa vid so giör=
de ræda, hreckium vasinn heitir fiandi,
Harekur í **Biarmalandi.**

Godmundur þeim gielldur skatt
þó galldra kunne, **Harekur** er hön=
um meiri, hvorium verri á folldar
leiri.

Magnadur golldrum mier vill Híd=
biørn Milldíng grande, líkur í skape
feikna flagde, falla skal á eiginn bragde.

Ríkinn bæde varda vor þad veit
eg skiedur, sídann sigu á Súda garma,
sigla nádu ad Lande Biarma.

Allt fyrir visse um **Agnars** kom=
u Ødlíng þesse, med herflocka heiftum
gróinn **Harekur** var nidur vid sióinn.

Gramur **Agnar** gieck á land og
Glói hinn frídi, lidid eins i vidris vod=
um, voru fáer efter á gnodum.

Fátt

Fátt af qvedium fyrer vard þá fund=
ust þessir, útann spiót úr hendi holldum,
heilsa nádu Biarma Skiolldum.

Skukuduſt þeir i ſkiœdadrífu ſkoll=
valldz gamla, hún vard diñ því hel ad
rólar, hvørge þótte neyta ſólar.

Ad ſo giordu Agnar bregdur at=
ridz lióma, ſem hann bar í ſteina ſúkum,
ſiellu høfud mørg af búkum.

Eins og Lión um allaun Herenn
œda náde, valfoſſ beliar víðt um haud=
ur, vígſloturinn giørdiſt raudur.

Landsmenn falla furdu giegnir ſlock=
um ſaman, Glói ſkaut af bendtum bo=
ga, brugdu hinir ſlídurloga.

Harek furdar hafde alldrei hañ
um œfe, ſoddann farid ſvadilſorum, ſín=
um gramdiñ óláns kiørum.

Leitadi þó Lofdúng þar ſem lidz
vonadi, hiálpar ſier i huga ſkiœdur, hiá
þeim ſem ad Niſlheim rœdur.

Ad vœngbiugum orme vard og yf=
irſlígur Enſkann her med ílliſku krafte,
eitre ſpió úr ſínum kiafti.

Fyrer þeſſum fianda mætti fólked
hrínur, daudt á folld enn Agnar inner,
er þitt Glói dofnad ſinne. Hañ

Hann qvadst munde hætta til vid Hareck eiga, hier med nockud hafa í frami, hann so vard ad stórum gami.

Vid flingande fofner bardist folldu yfir, hier til giorde hvor sem kunne, hlie vard nú á orustunne.

Samt ried Agnar sundra líd med sára flagde, alldrei hvíldar Ödlíng beiddi, ótal kauda sundur sneidde.

Harekur á haudrid fiell og hardt uppstendur, kastadi Dreka hamnum heila, hior sinn tekur hann óveila.

Hió og lagdi herinn Enska heiftarligur, sídann Agnar mæring mætti menn hanns þetta stórum kiætte.

Af því vissu afl sátt verdur alldrei honum, hvort vid menska menn edur fianda, mátte reina Stýrir landa.

Glói skaut ad gaurnum er þad gylldir valla, ut er runninn Yggiar feingur, ecki giet eg qvedid leingur.

Þennann líooda þátt O-frooda þackar einginn, því ei helldur þar til vona, þanninn felldur, veri hann sona.

Pro-

Prologus 14us.

Þøgn er góð, ef geyra rióð, giørir þióð, til meins um lóð, til eru lióð, sem mikia móð, menia bióð, og bringa flóð.

Illyrdinn, i sierhvørt sinn, sveita kinn, i huga finn, vex syndinn, þá róm reidinn, rennur inn i hiarta ósvinn.

Blídu hial, hví biria skal, best i sal, vid frú og hal, hana gal, fyrer hersians val, um hyggiu dal, sie þarflegt tal.

Sárlega sér, þad siáum vier, ef svofners skier, hvad liettvægt er, trigd spiller, og trúskap hier, til so ber, ad þvi mun ver.

Hverfe stigd, úr hugar bygd, hrofne af lygd, enn dafne trigd, á sie skigd, i innre bygd, íllska og hrigd, sem giører bligd.

Hallde fríd, og sóma síd, sierhvør vid, um líssins míd, trigda snid, sier teimie eg bid, take grid, af Sólar smid.

Bagann ein, úr ódar rein, alldrei nein, skal verka mein, skiemtan hrein, þó skarte sein, skrifast bein, hier sogu grein.

Cap.

Cap. XIV:um.

Agnar sat, sier Harek hiat, hrotta brá, af megni þá, briniu grá, ei bítur á, Bliudvidz spá, so dofna má.

Gat ei hiör, þeim grídar bör, giefid or vid fleins ókior, ullar knor, gaf Folkir stor, fyrst óspor, med galldra svör.

Sock i Jord, med heitinn hord, hríngs vid niord, sem voru ei sperd, sveit eggbord, þar ód um sverd, unda fiord, hiá grundar verd.

Gloi efter, þeim geira ver, greitt sæker, í jordu fer, vopnid ber, þot otull er, álma grer þad sagann tier.

Leingi gráer, leikast á, liosenn siá, þar eige má, vættum hiá, þeim vestu þá, vígs tún fá, i nedre krá.

Skielfur lád, þeir nýta ei nád, nadd-skúr brád, i folld er tiád, þessa báda brustu ei rád, branda grád, nær feingu hád.

Mistu digd, og manna trigd, má-na á skigd, var lioma brigd, i nedre

bygd,

bygd, þá brast ei stigd, hens med sigd, þad er ei lygd.

Orma krañs, vid odda dañs, er til sañs, þó liósiñ brañdz, synde glañs á fiolners fanns, folldar ranns uñ nedsta skanns.

Vinna þá, hvor annann á, ecki má, i branda þrá, fleire ad siá, i folld skal tiá, frægum hiá, þar **Gloa** stá.

Gloi svinnur, kiætir kinn, kalla ávinnur, fodur sinn, kom þar inn, og mællti minn, mogur finn, og liæ kraftinn.

Harek ver, nú falla fer, flestn þá ber, sitt vardi sier, íllvætter því bidia ber, brodda grer, ad hiálpa sier.

Leinge stód, sá Stýrir þiód, vid stiriar flód, i folld sem vód, gaur framtród, i galldra mód, giorde óhlióð, so hristist lód.

Vik eg frá, i fræda skrá, fyrst um þá, ad hondla og siá, qvædid smáa **Agnare** á, eira hiá, vid geira þrá.

Hañ framvód, so hulgur þiód, hárs á flióð, enn fossar blód, eingiñ stód vid odda rióð, atridz glód bar hetiann fród. Biar-

Biarma her, einn Blámann ver, Briniur skier, því grimmur er, mækia grer, sem mátti sier, móti ser þeim Leiptur ber.

Agnar þann, hinn mikla mann, meida vann, og deyda hann, hrefte bañ, sá ódigd ann, Odins rann um síder fañ.

Hundrad þá, i hrotta þrá, hríng umslá þann lendenn á, laufa siá, hann lagde blá, lídur i strá, so falla má.

Einginn stód, vid odda riód, út úr þiód, þar fossar blód, sveit vard mód, um mistar lód, margur tród á heliar slód.

Fátt var lid, i sleina klid, slest tók bid, um heliar mid, stráfallid, med saurgann sid, svistust frid, þeir mistu grid.

Gloa frá, so greinir skrá, glettur má, af Haarek fá, Jord uppá, þeir jagast þá, járnenn blá, so reindu ósmá.

Agnar sló, þann eidde ró, af síst dró, med kilfu þó, ruddann gó, vid randa mó, rienar fró, so kaudinn dó.

Bein hannz oll, þar braut um voll, biladist troll, vid heliar foll, handar mioll, þeim flude á fioll, fór med skoll, i nedstu holl.

Agnar fliótt, med diggre drótt, óg dáda gnótt, til Borgar sókt, fær med þrótt, so feinge skiótt, ad finna liótt þar lid ómiótt.

J hofid gieck þar gydia óþeck, ad gilldum reck, skaut or á Beck, sár ei feck, nie svida smeck, af sogdum hreck, vid góda steck.

Agnar þá, sier ad henne brá, oll ad siá, var skiessann grá, eige smá, nam fiortión fá, i feigdar giá, so daud hún lá.

Giersemar, tók Gilsi þar, Glæsirs bar, og skálernar, brendi Agnar, þañ busta mar, blídu spar, vid godinn var.

So úr holl, tók mundar mioll, og midiúngs skoll, í hauka fioll, og Gloí um voll, med grávidz troll, gaur-ar foll, þar hreftu og spioll.

Allt þad lád, med orma sád, Ag-nare tiád, var svarid og jád, fridar dád, gaf Fylkirs rád, af folke þád, var soddann nád.

Hertoga einn, þar setti oseinn, sæm-da hreinn, til vitsku beinn, hvílist teinn, sem hvor var sveinn, heiftar neinn, þar sást, ei fleinn.

Gull-

Gullid best, og gagnid flest, á græd-
ers hest, þeir fluttu i lest, utann frest,
á fornolfs giest, folkid tiest, nú geingur
hrest.

Agnar þá, liet reira rá, resla
má, ut þanda siá, Biarma ná, so fró-
ne frá, flana um lá, þar skip osmá.

Nú skein sól, um Hlrners hiól,
hefrings ból, því kætinn ól, fálka stól,
um menia mól, mastred gól, þá urra
hiól.

Ad Glæsirs reit, þar giálp á leit,
gana veit, þar skipinn neyt, festir sveit,
med herlegheit, hunum teit, því fátt
á beit.

Folldu á, þeir fara þá, fogur
má, nú tiolldinn siá, nott kom blá,
um himin há, hvíldir fá i svefna krá.

Glói snar, þá giefur svar, vid
grænann mar, ei bíd eg þar, til skódar,
hann skundar þar, skiódu bar, sem aska
r var.

Einn med fór, þeim álma þór,
eige stór, til burda miór, dockur á biór,
frá kvaka kór, komu óror, þar feslur
snior.

Í skógar hlíd, þar skunda um síd, skiertust blíd, þar vedrinn fríd, kafalldz hríd, nam koma á stríd, og kulda uld um þessa tíd.

Hrisiust blá, þar biorg ósmá, bísner á, þar mátte siá, **Hiidbiórn** þá, sem hradast má, holldum frá, vil lífe ná.

Gloi úr skiódu, sínum siód, sade um slod, þar biorn framvód, mævilß jód, bar ment af þiód, máttur trod, frá hramma biód.

Lagde dýr, sá laufa týr, líf burt flýr, þeim eitre spýr, frá honum snýr, þá fiorbrot lýr, furdu órlr so heirdistgnýr.

Biorn nam flá, sier flítte þá, finke af brá, og leyste sniá, ad tiallda krá, er ferdinn frá, felld sier á, hann bera má.

Agnar tier, þú orku ber, allvel þier, ad stafni ser, líkar mier, vid laufa grer, liótann hier, fyrst biorn deyder.

Þú fær sprund, med liúfa lund, líka grund, og aura pund, Grams á fund, med fagrann mund, forum á stund, því hrestum Blund. Med

Med báru eim, og sagdann seim, frá svolldurs reim, um jora geim, geingu heim, til hallar þeim, hneckti ei teim, þó sæ beim.

Filgde drótt, med fremda gnótt, faljárn miótt, og gilldann þrott, sómu nótt, skal seigia fliótt, Sikling rótt, nam dorma hliódt.

Byrtann þá, kom blæur á, Budlúng hiá, i værdar krá, olldinn grá, bar ángurs þrá, af því siá, hañ daudur lá.

Undrar þiód, hannz æsinn góð, endti móð, þó liete ei blód, Agnar tród, med ægers glód, uppá slod, þar hollinn stód.

Þad fretter, sá sleminn ber, Fylkir er í daudans hver, Idunn sier nú anna fer, ad álma ver, sem kiætte fier.

Leida má, so lindagná, Lofdúngs þá, i sætid há, Agnar fá, hid fremsta á, fogur um brá, sat Gloa hiá.

Heygdur var, sá hrotta skar, um haudur og mar, í láde þar, glæsers bar, og giersemar, gaf óspar, til haugs Agnar.

Erfid tier, þeir heyia hier, horn=
inn kier, og gullskáler, hressist fier, þad
hermum vier, hvor einn ber, ad vorum
sier.

Erfid hlý, um borgar bý, Brúd=
kaup því, vard eige á svi, snerest í, so
drucku upp dý, dreinger frí, þar kiera
ný.

Kóngs nafn fær, og miúka mær,
móte hlær, so luckann skiær, Glói kiær,
því gieck frábær, i galldra klær mót
Hárek fiær.

Godmundar, med gillings svar,
göfgunar, feck heite þar, um folld og
mar, sá fegurd bar, furdu snar, þá
randir skar.

Biarma lád, med dýrre dád, Dög=
líng jád, af **Agnars** nád, verdur tiád,
fyrer rækt og rád, reindest brád hanns
giæfa ómád.

Veitslann þver, sem venia er, verda
kier, so fágud ber, þackir tier, nú fólk
og fer, med frænings skier, sem Kóng=
ur lier.

Agnar þá, nam fífa frá, fróne
og siá, hvad verda má, um laugiũ blá,
þar

þar efter á, Ødlíng má, vid skilia fá.

Gloi ad mar, þeim giæfu bar, gieck med snar, og filgdi þar, vinsemdar, þeim veitte svar, vandadi Hara qvediurnar.

Med sæmd og dád, þeir skildu er skrád, Skiolldúngs bráд, var ferdinn tiád, streingia nád, i mar af mád, miúkast þád, er vinda gráд.

Raular rá, enn gaular grá, gialp ósmá, til hiálpa má, hiólinn þá, og ólinn á, ila blá, um síla lá.

Heirdist kall, sem hryndi fiall, og hryti giall, um drafnar pall, rastar fall, á Skeidum skall, skvettann gall vid Svía hiall.

Pad so skier, ad þángad ber, þeñann her, sem frægur er, lotrar mier, vid lióda qver, launinn sier, mitt hyggiu kier.

Hættar mæda, mættar qvæda, minniss fræda, innis hædar, huga ædar, bugar blæda, bestir græda, vestir hræda.

Prologus 15us.

Herians bióda horna flædur, hvørn

 sem

sem gyrnir fær því líst, leingi gódar lifa elldsglædur, lángvinirnir bregdast síst.

Þó i heime fárt má finna, farsællt hier um lífsins tíd, þánkinn geimer eitt hvad innra, ei sem ber ad glósa líd.

Víst til þægdar villde eg reina, vidris feingenn láta sjá, og gledinægdar giarnann meina, gott hvad eingenn lasta má.

Margann veit eg mann á storde, mærdar smíde gledur titt, því vidleita oft med orde, ad qvølldtíder láte blidt.

Hinir er sinna hvørge liódum, hier vid eige koma par, skálldum minna skeita fródum, skrafa um veige audlegdar.

Morgunstund á mørgum tídum, mein burt rekur hier og þar, gull i mund hún giefur lídum, giafmilldt vekur hugar far.

Dofnar hugur sinnid seidist, særdir standa kraftar víst, sofnar dugur minnid meidist, mærdir vanda skaftar síst.

Cap. XV:um.

Menia hoor so mæl afhendti, minniss vegar dírka sión, ægers jórum Agnar lendti, austarlega vid Svía frón.

Lægers

Lægers hesta i tronu trodum, tiódra og reisiu búdernar, náder bestu giede glodu, giálp fráleysiu feingu þar.

Agnar talar orde fría, enn tilbíst sem giæsann lier, jeg hefe kala á Siklíng Svía, so mier líst ad heria hier.

Adils Gramur heiftum hrestur, holldum Stýrir gráleikinn, fyrri hamur flærdar vestur, fodurhlýra deyddi minn.

Skiemm̃ leida Vísirs velldi, virdar lióter giallde hanns, fólk skal deyda og fara med ellde, fáe þriótar æfe stauns.

Vodum klædist Kongur raudum, kíks þar fenna blóma græ; lidid æder uppá haudur, allt so brenna er komu nær.

Þyrma aungvu fleins i froste, flockurenn rændur góße var, Svíar þraungvu kienna koste, kiærdu Bændur skadann þar.

Ulfur svarti og **Ulfur skiædi**, eru nefndir tveir Jallar, foru hardt og safna um svæde, so tilstefndir lide þar.

Adils var þá eige heima, i Gautlandi heria vann, giæda spar med gnægder seima, glæstar rander skkfde hann.

Fiolda, Jallar feingu bragna, fim̃ so vóru um̃ Enskann hvorn, geira

 spiall

spiall mun gledia Agnar, gietur stórum britiad orn.

Fylkingarnar sigu samann sókn offlug þar byriast fer, af fór barna gódlegt gamann, gaflok flugu og álmdróser.

Skufudust vída skylldir lída, skierti sólar birtu þar, álma hrídar elid strída, eins og giola kafalldz var.

Fleiri Enskir feingu bana, fiúke þessu skavglar í, Svíar menskir glædu grana, gautar hressu metnast því.

Sídann draga sverd úr skeidum, síngia á hiálmum hvessingar, eins og hagar, odda meidum, imsir skálmum beittu þar.

Jallar eggia lidid leida, líka stórum beittu gekk, hoggva leggia hollda og sneida, heiftuger vörn dólgar þeir.

Agnar lítur fólkid falla, Fylkir nýtur dro út sverd, skífde rítur knár ad kalla, Kónge bítur spillist gierd.

Eckert mannsens ordafære, eins og skyllde seiger frá, hreysti hannz nær bolvond bærer, bens i hillde Svíum hiá.

Odum herinn allann greinir, æste vigur mundenn straung, blódugur skierinn

hlífa

hlífa hreine, heiftarligur á tiorgum faung.

Um hlírners gólf ei Tiggi tafde, tóku ad sprikla hálfdauder, jafnann 12 i hogge hafde, hernum mikla þurd á sier.

Alldrei gietur grimt biarndýrid, giort ad meira helldur enn hann, vid kidatetur á mosa mýre, málma freyr so beriast vann.

Hannz nam vaxa hugur monnum, hiartad fría og dugnad fá, borvar axa britindu hronnum, blóduger Svíar falla þá.

Alldrei hætta Agnar náde, i þriár stunder þetta gieck, varga kiætta veit á láde, voru munder þarfar reck.

Vred fáer efter stódu, af Jallaña hernum þá, gaurar knáer áfram ódu, ígultanna málsverd fá.

Ulfi skiæda Agnar mætti, ein víg herdta lídurinn sier, Leiptur mædu og bol hannz bætte, búkurinn þverdt i sundur fer.

Allir hrædast hogged skiæda, hægt sem græda shýndist ei, blód þar æda út nam flæda, ad kom skiæda loka mey.

Ulfur

Ulfur svarti áfram vedur, eftir daudann nafna senn, skióma hardt á skielldi vedur, skatnar raudu snÿta enn.

Agnar mæter Ulfi svarta, under hönd nam stínga þriot, skiott vidbæter skálf hanns hiarta, skickar i bondenn geyra niót.

Auma Svía er efter hiördu, eige hundrad voru þeir, lided fría lausum bordu, liggur sundrad fólk um reir.

Þridiúng miste þegna í hillde, þrek til liste Javfur Agnar, hinn so giste forsi fylldi, flockurinn biste hels i mar.

Ulf þann bored under hende, Agnar hafde stirs vid rót, eirna skorinn Adils sende, eins vid lafde nos á þriót.

Herfáng mesta hlaut nú Agnar, hárs um þvera lyndi þar, margra lesta máttu vagnar, megnid bera audlegdar.

Leinge þar á londúngs svanna, lætur eige tefia vid, meingid bar med sigre sanna, wofners teige hölld og frid.

Geislum módu græders hlódu, gota er vódu festum hiá, gledi þiódum gafst nú fródum, gumnar stódu briggium á.

Ut á Skeid nam Gramur gánga, gumnum seigir hrada for, ei vid beid til Einglandz lángar, upp var dreiginn feste hvor.

Segl vid huna sídann binda, so til vegar Skipinn gá, alldann bruna um eya linda, ákaflega lætur þá.

Þar á stundu flotinn frekur, fram um þaungla mýrar vód, elris hundur urra tekur, austmar saunglar gýmis liod.

Vestur úr Eyrar sigla sunde, sína riettu stefna leid, bilgiann heira bord vid dunde, blísna þiett um sølsa heid.

Stinur raunginn rimur staunginn, reflar saungenn hielldu þar, síst var þraunginn teigdist taunginn, tronu um gaunginn sæmeyar.

Flodz á, veige um ferder íta, físter þagna sogunnar þátt, þar til eigid land nam líta, Lofdúng Agnar giæddur mátt.

Hlær á móti herians qvende, herra frægstum verølld í, handar griót á haudre lender, og hrannar nægstu liósenn frí.

Heim til borgar Budlúng rídur bragna má þad gledia kraus, Agnar sorgar svannenn frídur, sogd var dáenn moder hanns.

Hul-

Hulenn folld var fallda brecka, fylgia stræte linna ried, efter á volldugt erfe drecka, ítar mæter Kónge med.

Fyr so skiedi fæ eg greína, fyrir níu árum þar, eina á bede Edalsteina, Eik vid fríu lief **Agnar.**

Honum fædde frídann arfa, fódurs heite giefid var, sóttinn mædde meniu starfa, mørk so neyt hún deyde þar.

Hertoga Dóttir hrund var seima, Hilmer tiest um munder þær, med íþrótter ecke heima, orku mestur fyrr og nær.

Fylkirs arfe fostur þáde, fodur líkiast munde er spád, vidgangs farsi og voxturinn bráde, vann í ríkia honum med dád.

Þanninn stýrir leinge láde, Lofdúng **Agnar** giæddur þrótt, fridurinn dýr ei folna náde, feingu bragnar aura gnótt.

Heimurinn allur hann lofade, hafde eige giæfu brest, vitur sniallur giegn hinn gladi, geira sveiger prýdde flest.

Riettvísina Ræser stundar, roksemd stýra fróne má, vónda hliue vlga fundar, vann ad ríra og straffar þá.

Þor

Þorde einginn móte mæla, Milldíng þeim um nordur slóð, allir leinge honum hæla, um haudur og geim sá blóme stóð.

Hatade blót og goda geinge, galldra seid úr lande tók, þundar snót so lætur leinge, løstum eida enn sæmdir jók.

Unga um leid til ydin vande, oft um grund þá nærre var, skot burtreid og skífa brande, skáktafl sunde fylgir þar.

Oft um daga á dýraveidar, Døglíng mestur rída vann, eckert bagar út um heidar, eitthvad best til glede fann.

Hirdinn reid med Skiolldúng skírum, skein á óma þeirra liós, þegar í heide á hlírner dýrum, hrísladi lióma mána drós.

Efter vanda eitt siñ rída, aller villast Konge frá, mirkrid granda mátte strída, mikid ílla þegnum brá.

Niflúngs leita niótar spánga, niorva kiemur diña jód, sæker þreyta so vill gánga, svefninn temur hyggiu slód.

Siálfer villtust sunnur ad falla, sofna nádu skógie á, mæde fylltust Fylkir valla, feingu dádum nærre siá.

Þann=

Þañiñ líður þesse nióla, þar til dagar byrta fer, kann ei síður kráku giola, kvæðið baga fyrir mier.

Braga þegar líenast launiñ, línar muna frooun þraa, baga trega ríenar rauniñ, riinar funa glooer aa.

Prologus 16us.

Senn við lík eg Søgunnar þátt, septán qveðum bragi, sumir lasta segger sátt, sem er i nockru lagi.

Það er ríkt í þánka slóð, þó mig vilie ei stæra, af Hvelpingum yrkia lióð, ecke þursi eg læra.

Lofs Tír feinge landz um veg, lióð af nockrum tamann, hefðe annar helldur enn jeg, hnoðað þessum samann.

Sumir þó um sinnu bygð, so góðsamer breita, aungva mæðu mein eða stigð, mier i nockru veita.

Helldur sína hvorskins þægð, hellst i verki og tali, lastorð láta burtu bægð, birgist niður kali.

Formálanna sáordt tal, slutt af þánka móðum. er so giørt að óþægt skal, eckert fylgia lióðum.

Hier við stansar huga minn, hagur er ræku skierður, " allt er gott þá endirinn, " allra bestur verður. Cap.

Cap. XVI:um.

Koongurinn Agnar fremda fws; fiis á dimu bedi, þángad reid sem hann sá hús, af hestinum stíga riedi.

Þar inngieck sem logudu liós, listu 12 um salinn, Kónglegt sæte hlaut med hrós, hirdar vordnr talenn.

Bole linna bordid var, besta vin á skálum, sómde Millding sængenn þar, sveipud ægers bálum.

Fylkir allann felldi móð, fagnud hlítur sannann, lióma striálar grædest glód, og gimsteinn hver vid annann.

Besta neytte braudz og vins, brádt til hvíldar vendi, álmur frægste yggiar líns, ílman sæta kiendi.

Hvíld þar feck og blídann blund, Budlúng frægstur manna, þar til sólar glanse um grund, gierde myrkur banna.

Uppreis Javfur frægda fús, flestum prýddur giædum, eirn gieck madur inn í hús, í snióhvítum klædum.

Kónglega vandar kvediu þeim, kostgripanna tærir, allvel tekur Ødlíng heim, og spyr hver hann væri.

Sendiboda sólár fróns, siá hier Konúngs færdu, þig fráleide topun tions, trúa á þennann lærdu.

Sendur er eg ad seigia þier, so skulir háttum breita, um audinn Gull og Eingland hier, eige máttu skeyta.

Þú skallt sigla sudur í heim, og sanna trú medtaka, mun þá ecke mektár þeim, meiga neitt ásaka.

Dwk og skirtu er Dogling á, dýrst í eigu sinne, þú skallt láta bálid blá, brenna strax hier inne.

Meiri og værnre ödrum ert, edla giæddur hreysle, Þeingill Enskur þof er verdt, þú á Skaparañ treystir.

Audmiúklega Agnar þá, öllu iátar slíku, báda gripe bále á, brende Milldíng ríkur.

Allskonar vid Ödlíng landz, óskir bestu tiáde, sendebodenn siónum hannz, sídann hverfa náde.

Agnar Kongur á sinn hest, aliñ stíga þordi, hann sem þreidi fólkid flest, fann á grænu stordi.

Salurinn hvarf eñ hiarnar frón Hilmirs liomiñ fyllti, undrast þessa segger sion, so heim rída villde. Um

Um þá vitran eckert gat, auds fyrer neinum þióne, nockra stund á sinum sat, Sikling maktar Thróne.

Øllum Herrum Englandz þá, Ødlíng giørde bióda, veitslu til so vanti ej á, veralldar prýdi góda.

Fróns um leite fólkid reid, Fylkirs heim til ranna, fagnar hverium fleina meid, frægstur Konúnganna.

Sitia lætur sier vid mund, sinn þar frídann arfa, komenn var á fodurs fund, fenin niótur starfa.

Veitslann hofst med glede og glaum, gagnar lynde kláru, holldar teiga horna straum, horpur slegnar váru.

Hliódz sier qvadde Hilmir þá, hofdíngiarner þagna, og so hiner úti frá, inne í hollu bragnar.

Lofdúng mællte lýse eg því, liöst fyrir eirum manna, hiedann sigle hvals um bý, heimsins býgder kanna.

Agnare mínum arfa gief, Eingland til forráda, Irland Skotland einnenn med, eignest veiter dáda.

Hríng þann goda er sókte í sæ, svalteigs liómann fína, honum allt í hendur fæ, og heila auplegd mína, J 2 Vid

Bid eg sveried allir eid, álma nýt-
um runne, þvi játudu þá um leid, þad
so falla kunne.

Ollum stórar gáfur gaf, Gilsi hlad-
enn snille, veitslann leid med vegsemd
af, virdar qvoddu Stillir.

Skamt þar efter Skiolldúng liet,
skrautlega súd tilbúa, og 30 menn á
þorska flet, þeim er mátte trúa.

Audlegd hlódu Ægers fák, Agnar
son sinn qvedur, sídann út ad rasta rák,
rájór silgde vedur.

Blídann vinda birinn gaf, bordiñ
skiolldum lióma, súdinn flanar sudur um
haf, segl voru þakinn blóma.

Striáludu geislum grafnings ból,
geims af drosli nýta, eins og sære um
salltid sól, so var til ad líta.

Rooma Borg um síder siá, segl-
inn ecke lægia, nockud leingur nú skal tiá,
nam ei birnum hægia.

J sudaustur Eylands til, oslade geir-
hadds Jórinn, Odlíng fiell so allt i vil,
eige dunar siórinn.

Hofn þar góda feingu fliótt, festu
bræddum stafne, tiallda á lande lætur
drótt, lofda meiri enn jafni. Borg

Borg um velldè byggda siá, ber af flestum prŷde, nád sig tekur Risiúng á, nóttinn kom yfir lídi.

Þar fyrir eyin þeirra ried, þakiñ giæda safne, Erkibiskup einn skal tied, **Albertus** ad nafne.

Siálfur reid med sína menn, sextíu til strandar, hitti og vandar heilsun senn, Hara Nordurlanda.

Undrade reinir ródu dúks, riett hiá solltum víde, Balldurs augna freyu siúks, fegurd voxt og príde.

Spurde ad nafne þennann þar, Þeingil Biskup ríka, **Agnar** sagde allt sem var, erindid greinde líka.

Heim nam bióda Budlúng þá, blídur Stŷrir presta, var so akad vagne á, virdíng skorte ei besta.

Erkibiskup Odlíng ried, í muster-id leida, eins og beidde trú sær tied, tíner móens heida.

Gladdist **Agnar** Gudleg nád, geiskum fyllde hiarta, so upplŷsir sinne og ráð, Sólinn giæfu biarta.

Hátíd mesta halldinn var, harm fyrir ollum rírde, **Agnar** Konúng eins og bar, Erkibiskup skírdi. Kieñe-

Kiennelídur og Klerkaval, kom med fyrirbeidslu, sídann stofnar seigia skal, siálfur Biskup veitslu.

Sikling Agnar sæted hæst, sídann feck i hollu, honum Biskup hiellt sig næst, hofdínglegur ad ollu.

Og so hiner út í frá, ágiætustu bragnar, blídum ordum Biskup þá, bidur Kónginn Agnar.

Þár stadfestist Þigge rád, og þegna hlídne vanda, þetta líkar Lofdúng tiád, lofar so skal standa.

Þrýtur veitslann þá med hrós, þundar linna bala, Agnars fluttu fiarda lios, fram̃ til Borgar sala:

Agnar giørde ødstann Gud, elska og treysti honum, lucka hannz med lífs fognud, liet því efter vonum.

Hánn so gamall hrefte ró, hernar letrid sanna, lífdi vel og líka dó, lofsælastur manna.

Þrettan skírdust þegnar hannz, þar stadnæmast gádu, hinir aftur ullar brandz, Einglandz vitia nádu.

Indiss stande Agnars frá, Itum nádu greina, so er þessa efnesz á, endir mále hreina. Skáll-

Skálldid **Olafs Helga** hann, hiet **Sighvatur** fordum, þessa Sogu seigia vann, so med liósum ordum.

I Einglande ágiætt nam, ordad Sogunnar fræde, Noregs sagde gøfgvum Gram, giegn og vitur bæde.

Hrærekur þad heira vann, Hilmer nefndur **Blíndi**, dó á Isa handre hann, heims frá skilenu índe.

Sagde þessa Sogu hier, Sikling elle þiádur, Modruvalla múkarner moñum hana skrádu.

Gief eg liódinn gauts á qvon, gamall og málstadur, Ydur **JON** minn **ARNASON**, Edla Sýsslumadur.

Hræsnislaust i hiarta fest, hialar túngann snauda, Ydur Drottenn annest best, eins í life og dauda.

Hier á Okrum hermi eg þiód, hiellt á gauta kieri, ARNI BADDVARS arfi í liód, **Agnars** Sogu snere.

Þá skrifadist þesse klár, þundum talann veiga, Sautján Hundrud Siotíu ár, Sex vidbætast meiga.

Meini sviftist menn og sprund;
min þá heira qvædi, verdi rótt i voku
og blund, veitist bestu giædi.

Grædi qvædi giedid sied,
Glooda moodu lunda,
Giædi bædi gledi med.
Gooda bioode stunda.

